

ADRIAN PAUNESCU –CELE MAI FRUMOASE POEZII

20 Iulie 1943- 5 Noiembrie 2010

Adrian Paunescu - A Mea

Cum treci acum si apa e-n ruine,
si-ti este bine si îmi este bine,
as vrea sa-ti spun, iubito, ca în tine
e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu mila si mirare
cu întrebare si cu disperare,
cu gelozie si cu larma mare,
c-un fel de fardelege care doare.

Si jur pe tine si pe apa toata
care ne tine barca înclinata
ca vei ramane - dincolo de numar
si dincolo de forme, masti si vorbe -
a mea, de-a pururi, ca un brat în umar.

Adrian Paunescu - A Tine, A Mine

Mai miros a tine, mai mirosi a mine,
o sa vina vremea sa ne stearga ea,
încercare aspra, misiune grea,
noua, niciodata, nu ne va fi bine.

Te-am iubit cu moartea în împreunare
te umpleai de mine, iarasi te vâna,
azi ramâi cu moartea, trista, blânda mea,
eu ramân cu pielea scânteind de sare.

Mai miros a tine, ochii mei sunt plini
de-ale tale lacrimi pâna în calcâie,
dragoste finala, moartea mea dintâie,
floare-n gelozia sectelor de spini.

Mai vorbesc cu tine- trist si dureros
prin al carnii noastre-mpreunat miros.

Adrian Paunescu - A catre E

Vai, de la A pana la E
Atata departare e
Si de la E pana la A
Tot alfabetul va -ngheta.

Si nu va exista nici cale
Sa lege blandeale vocale
Vocalele imparatesti
Care am fost si care esti.

Si de la A pana la A
E toata nebunia mea
Si de la E pana la E
Cum trece timpul repede.

Si A spre E ridica glas
Iubito singura-ai ramas
Si E spre A ca-ntr-un deochi
Ridica negrii, blanzii ochi.

Mai stai ii spune A lui E
NU ai de ce, nu ai de ce
Mai stai ii spune E lui A
Ma duc, ca se va -ntuneca.

Si jos intr-un absurd spital,
Consoanele au astazi bal,
Iubita mea cu E major,
Acum, nici nu te mai implor.

Iubitul meu, cu a de mana!
Nimic din noi n-o sa ramana
Si ne vom stinge-ncet, incet
In insectar si-n alfabet.

Adio, E, frumoasa mea
Ii plange departarea A
Si de la A pana la E
Un pod cetos de turturi e.

Si de la E pana la A

Consoanele se vor usca
Si vai, cand strigi pe E cu A
Polen sonor, ineamna EA.

Si E in locul ei se zbate,
Ea cea mai trista dintre toate,
Si A nu stie ca nici nu-i
Ea care-a fost motivul lui.

Adio E, iubirea mea
Semneaza trist vocala A.

Adrian Paunescu - A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm,
O poarta in cer se-nvirteste, neunsa,
Cad, iata, imperii de tulbure frunza
Si totusi se aude si ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglinda-n oglinzi,
Halouri ciudate pe lucruri danseaza,
Insecte damnate fac cuiburi in raza,
Speranta renaste in cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant si refren,
Vin pluguri pamantul spre cer sa-l rastoarne
Si ultimul fulger, semnat ambigen,
E parc` - un altoi pentru sange si carne.

Si tipa a pierde tren dupa tren
Si mieii duc iarba uscata pe coarne.

Adrian Paunescu - Abia Acum

Abia acum

Ranit la piept de crivatul cînesc,
Ce-mi bandajeaza ranile cu luna,

Abia acum încep sa te iubesc
Cînd simt ca te-am pierdut pe totdeauna.

Si ranile mereu ma vor durea,
Slavind întîmpinarea ta tîrzie
Si-abia acum îti spun 'iubita mea',
Cînd nici nu-ti stiu adresa spre a-ti scrie.

Deodata, apa lumii te-a-nghitit,
Deodata am ramas ranit de crivat,
Gesticulînd spre minus infinit
Si construind delictе împotriva-ti

Atunci cînd totul se-ntîmpla firesc
Ne-mpotriveau ca soarele si luna,
Si-abia acum încep sa te iubesc
Cînd simt ca te-am pierdut pe totdeauna.

Deodata ce spun eu si ce spui tu
Sînt doua înghetate limbi straine
Si la hotarul dintre da si nu
Un martor mut mi-ar tot vorbi de tîne.

Adrian Paunescu - Aceeasi floare

Iubito, pe prispa ti-am pus
O floare din lumea de sus,
O floare din insula Marte,
O floare a cailor moarte.

Ea are petalele lungi,
Sufînd ai sa poti sa le smulgi,
Iubito, eu flori nu prea stiu,
Sînt un gradinar damblagiu.

Nu stiu - trandafir, liliac
Pe toate ca tine le fac,
Pe toate le-aduc la un fel
Lalea, trandafir, ghiocel.

O floare a vietii vecine
Si care miroase a tine.
Iubito, pe prispa tu ai
O floare din insula Rai.

Adrian Paunescu - Actorul

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viata e un teatru trist.

Actorul a iesit în strada,
Sa-si cumpere ceva salam,
Era în haine de parada,
Ca Voievod peste un neam.

Printre masini, printre tramvaie
Actorul se grabea firesc
Urma sa vina-un nor de ploaie
Perucile se dezlipesc.

Si când s-a asezat la coada
Cu palos, mantie si scut
Deodata oamenii din strada
Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfiala
Multimea toata murmura
Vazându-i hainele de gala
Sa ne traiesti Maria-Ta!

Republicani, ma rog, cu totii
Descoperisera alt mod
De-a da cuvânt la noi emotii
Si se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodata
Si ei vazând cu ochii lor
Întreaga-i fata demachiata
I-au aruncat un fel de plata:

Lasati-l dracu', e-un actor.

O, biet actor

O, biet artist

Rolurile mor

Viata e un teatru trist.

Adrian Paunescu - Adio, Vara

Adio, vara, pleaca-n ascunzisuri,
Noi suntem gata de-a cadea –ntr-o carte,
Si de-a mai lacrima catre pietrisuri,
De dor de tine si de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul,
Nimic nu mai ramane cum fusese,
Ce cosmic iese dintre ramuri golul
Penultimelor tragice regrese.

Si va veni si ultima rafala,
Dar nu-o vom apuca-o, nu e sansa,
Cand in ninsoarea imateriala
Bolnavii lumii vor cadea in transa.

Ci noi atata am putea decide,
Incostienti si tristi ca prima oara,
Prin fumurile toamnelor putride,
O carte pentru voi: adio, vara!

Adrian Paunescu - Adolescenta

Vînd dumbrăvi si optsprezece ani
Stradă cu salcîmi si cu castani
Primăvară-n balta renăscută,
Zile ce amintirea le sărută.

R. Pe nisipul plajelor de aur
Soarele ne-a întins cununi de laur
Fata mea de Dunăre si soapte
Fata mea cu păr de miazănoapte.

Fată, mijloc de viorică
Unde-i casa noastră de latină
Mîzgălită printre ablativ
Cu distihuri schioape si naive.

Se arcuiau prin sălcii catedrale
Luntrea noastră se pierdea agale
Într-o pară de tăcere si stuh
Gîndul dispăru si din văzduh.

Sărutarea noastră caldă si invoaltă
Avea gustul merelor de baltă
Dulce, sângerată si amăruie
Ani au fost ce din străfunduri suie.

Nu, acestea nu se pot uita usor
Niciodată nu se sting, nu mai mor
Hei, dumbrăvi de vise si castani
Vînt, nisip si optsprezece ani.

Adrian Paunescu - Alb si negru

Înca o noapte alba în contul vietii gri
Înca un bulgar negru la muntele de smoala
Înca un om mai crede si altul îl însala
Si „a minti” se-aude la fel cu „a iubi”.

Nu mai putem distinge minciuna de greseala?
Ni-i dat sa spargem, noaptea, tot ce zidim pe zi
Cu-aceste falimente de praf ce vom zidi?
Iubito, cum sa ducem angoasa mondiala?

Ce drept are minciuna sa vina între noi?
Dam pensie la diavoli sa ne pazeasca iadul.
Noi re-nviem si raiul, si muntele, si bradul!
Te-acuz si-ti cad în fata tîrîndu-ma-n noroi.

Noi sîntem programatii, trimisii, posedatii
Unui blestem mai mare, mai rau si mai adînc.
M-a umilit minciuna, pe-a carei nota plîng.
Strigoii-nstrainarii din casa noastra ia-ti-i.

Înca o noapte alba, poti merge sa te culci
Te voi iubi de taina, de jale si de veghe,

Îți voi fura din vorbe, cercei pentru ureche
Înca o noapte alba, cu negre fructe dulci.

Eu plec nu prea departe, aici, lângă pădure
Ma întâlnesc cu Shakespeare, un viitor coleg.
Si într-o tragedie de-a lui am să te leg,
Ca toți actorii lumii destinul să ți-l fure.

Prea dulce! Noapte bună – să visezi ca minti
Si trează în minciuna să adormi cu foc sub talpa
Sa ai o noapte neagră, să am o noapte albă
Tu cu o taină-n suflet, eu cu-n cutit în dinți.

Adrian Paunescu - Albastru-ndoliat

În plină zi se face noapte
Si ninge fără de motiv,
Albastrul lui Sabin Balasa
S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru
Al unei lumi cu pumnii strânsi,
Era nevoie de seninul,
Cu mari, cu nimfe și cu mînji.

Era albastrul dinspre dangat,
Cînd bate clopotul în cer,
Era accentul trist al mării,
Cînd marile corabii pier.

Era lumina din privirea
Discipolului muribund,
Cînd moare-n temnita profetul
Si ceilalți faptul îl ascund.

La nunta de culori a lumii,
Un loc de cinste și-a făcut
Albastrul lui Sabin Balasa,
Iluminat de absolut.

E mult pamînt în jurul nostru
Si e destul pamînt în noi,
Simtim pamînt în caramida,
În test, în oale si-n noroi.
Asa ca resimteam nevoia
Macar a unui strop de cer,
Pe un pamînt pe care cerul
E-un tragic oaspete stingher.

Si, uite, se îndoila
Si nu mai are crezămînt
Putinul cer al lui Balasa
Si cade pictorul, înfrînt.

Ne-am saturat de-atîta noapte
Si ni se face dor de zi,
Sa-nsamîntam în noi albastrul,
Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav si curcubeul,
Închis într-un spital sordid,
Nuantele ajung în zdrente,
Comutatoarele se-nchid.

Si-n toata negura murdara,
Ca-ntr-un reînviat pariu,
Ce ochi albastri are cerul,
Ca semn ca Dumnezeu e viu.

Sunt rastigniti aceiasi înger
Între femeie si barbat,
În veac de promiscuitate
Si de albastru-ndoliat.

Adrian Paunescu - Amagire

Si iar a venit primavara
Si iar ne mintim ca-i frumos
Si iar frunzele urca scara
Si-i verde pamîntul pe jos.

Si iar calendaru-nfloreste
Si cîinii ne-aud pe la stîni
Dar vai, tot acum, pe muteste
Mor grabnic atîția batrîni.

Dar bine-ai venit, amagire
Mai stai, mai dureaza un pic
Aceasta mintita iubire
Oricum e mai mult ca nimic.

Vin noptile scurte de vara
Si pasari se-ntorc de la sud
Dar daca e ultima oara
Iluzia verdelui crud ?

Cu lanturi legate de glezne
Oricît de lumina ar fi
Noi mergem de-a pururi prin bezna
Mereu nelegitimi copii.

Mereu în aceeași clipita
Urît și frumos, mort și viu,
Ne paste o soarta cumplita
Nimic nu-nțeleg cei ce știu.

Si iar a venit o parere
Si iar va pleca înapoi
Prea mari impozit ne cere
Ca ninge în suflet la noi.

Adrian Paunescu - Ana lui Manole

Voi ziditi în jurul meu
Dar aici în zid sunt eu,
Dar aici în zid sunt eu, sunt eu
Hai, Manole, pune zid
Sa nu pot sa-l mai deschid,
Hai îmbraca-ma în zid, zid greu.

R: Turla-mi soarbe capu-n ea,
În altar sta fruntea mea,

Ochii in feresti vor sta spre cer...
Voi lucrati si va e greu
Insa de murit mor eu
Jertfa voastra sunt chiar eu, eu pier
Pe oriunde sunt zidiri
Omul meu, sa nu te miri,
Le-au intruchipat doi miri de rand
Dara tu de-a pururi pleci,
Eu raman aici pe veci
Prada caramizii reci plangand.

Sangele mi-i inca viu,
Voi nu stiti ca si eu stiu
C-am sa mor dintr-un pariu stupid
Hai Manole fii mai demn,
Cum sa-ti faci aripi de lemn ?
Mi se face-a moarte semn din zid

Sa te-nchini cand vei pleca
Sa nu, sa nu uiti cumva
Ca-nauntru-i Ana ta, om crud.
Mila cum nu poti sa ai
Voi plecati catre alt Rai,
Eu din zid de-abia va mai aud.

Adrian Paunescu - Analfabetilor

V-am spus ca sunt un om periculos
Si nu mi-ati luat avertismentu-n seama.
V-am spus s-aveti pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare si de teama.

V-am spus ca fac teribil de urât
De sunt calcat putin pe libertate.
V-am spus ca sunt ostenul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus sa va astâmparati si voi,
Cenzori capriciosi ai vremii mele,
C-o sa va coste scump maruntul moft,
De a ne face noua zile grele.

V-am spus sa puneti mâna sa munciti.
Sa nu mai tot pânditi zelosi din umbra,
V-am spus ca n-o sa placa nimanui
Pornirea voastra, tulbure si sumbra.

V-am spus ca vremurile s-au schimbat
Si ca situatia e mai complexa,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexa.

Si lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre si mimind tumulturi
Cu aroganti si trindavi doctoranzi,
Cu papagali care tin loc de vulturi.

V-am spus si am puterea sa mai spun
Ca nu încape muntele în sera
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Si de la caprioara la pantera.

V-am spus sa nu-l fetisizati pe Marx,
Sa nu-i pastrati în spirt învatatura
Si voi într-una fara sa-l cititi
Îl pomeniti pâna va doare gura.

V-am spus ca batalia pentru om
Nu iarta astazi nici o dezertare
Si voi v-ati decorat voi între voi
Când lupta este în desfasurare.

V-am spus ca muzica nu-i un microb
Care ameninta civilizatii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care sa-i placa dati-i.

V-am spus, concetateni analfabeti,
Si luati aminte si sa tineti minte.
Dar nu stiam ca v-ati nascut si surzi
Si scoateti arma când vedeti cuvinte.

Adrian Paunescu - Anomalii

Sufletul meu, copil tembel, cunoaste,
Inima mea de bivol tinar stie
Ca pe al lumii pat absurd de broaste
Iubirea este o anomalie.

Sa mai iubesti cînd visul un negot e,
Sa mai iubesti cînd prea putini au sale,
Cînd ne clocesc de-un veac prudente clote,
Acestea toate nu sînt stari normale.

Eu cînt la o vioara care doare,
Eu cînt la un pian bolnav de ciuma,
Cu voiosie si cu disperare
Eu cînt un cîntec care ma consuma.

Nu-i profitabil sa iubesti cînd este
Mai profitabil sa te faci ca sîngeri,
Dar pe robotul meu cade-o poveste,
Robotul meu e-nduosat de înger.

Normal ramîne numai restul lumii
Care sa se abtina bine stie,
Vioara calda si pianul ciumii
Nu sînt decît acea anomalie

La care pururi sufletul mai spera
Pentru ca ea s-ar mai putea numi iubire
Jos, în prudenta lume mamifera,
Si sus, pe unde gîndul meu e mire.

Adrian Paunescu - Antiprimavara

În noi e loc numai de iarna
Vom îngheța sub ultim ger
Orbecaind pe copci de gheata
Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Si cuibul li-i stricat la stresini
Si lînga mine nu esti tu.
R. Primavara, care-ai fost,
Nu veni, n-ai nici un rost
Poti sa pleci, sîntem reci,
Iarna ni-i pe veci.

Schimbari mai grave decît moartea
Au fost si sînt si vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Si vin nebuni sa faca schi,
Si ninge pîna la prasele
Ninsoarea intra-n trupul tot
E-un dans de oameni de zapada
Ce-mbratisarea n-o mai pot.
Ce daca vine primavara
Atîta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toti cocorii înapoi.
La noi e iarna pe vecie
Doi fosti nefericiti amanti
Ia-ti înflorirea, primavara
Si toti cocorii emigranți.

Adrian Paunescu - Basarabia Pe Cruce

Se urca Basarabia pe cruce
Si cuie pentru ea se pregatesc
Si primavara jertfe noi aduce
Si plînge iarasi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,
Mereu în casa moare cineva
Si n-are tara dreptul sa respire
Si nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîrsit pamîntul,
Vin triburi, sa ne ia pamînt si frati
Si-n fata lor abia rostim cuvîntul

Si, prin tacere, suntem vinovati.

Ce cale poate tara sa apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urca Basarabia pe cruce
Si nu stim învierea cînd va fi.

Adrian Paunescu - Batrânul cersetor

La coltul strazii e un cersetor
Cu mâna-ntinsa, catre-o alta lume
Decât aceea unde, fara nume,
El ispaseste răsul tuturor.

Adolescentii se mai tin de glume
Si-i pun în palma semne de-ale lor,
El e batrân si înțelegator,
Cu noi, cu totii, dar, cu cei mici, anume.

Si cine observa, într-o doara,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, în acest tumult,
El, cersetorul, a uitat sa moara.

Sub zdreanta lui, minunea se-ntrupeaza,
În el e Dumnezeu, ce sta de paza.

Adrian Paunescu - Biet nemuritor la zidul mortii

Numai viteza ma mai tine viu
Si sclav maret acelorasi proportii,
Sa ma opresc, n-am dreptul nici sa stiu
Ca sunt alergator la zidul mortii.

n-am timp la zidul mortii sa m-asez,
si combustibil am, de nicaierea,

probabil unii cred ca si trisez,
daca, de-o viata, îmi refuz caderea.

n-am mai dormit de când eram copil,
cu-aceste roti, cu-aceasta sa sunt una,
iar daca at încetini, umil,
m-as prabusi din zid, pe totdeauna.

Distantele pe care mi le-asum,
Paradoxal, sunt cele si ramase,
pe zidul lentei morti, de-atâta drum,
vehiculul mi s-a urcat în oase.

A ma mai crede liber, nu încerc,
În toata cursa asta nebuneasca,
Fiintei mele, alergând în cerc,
Îi este interzis sa se opreasca.

Si, vai, în toata tragica belea,
Cobor si urc mereu aceasi panta
Si nemurirea e o boala grea,
Un fel de plictiseala aroganta.

Destui îsi pot închipui ca eu
Ador aceasta-ntrecere vulgara,
Ca-mi place tot acest absurd turneu
Pe zidul mortii unui circ la tara.

Dar eu alerg, ca sa nu mor, cumva,
Si înteleg cu vrere vinovata
Ca nu mai am puterea de-a pleca
De-aici, din zidul mortii, niciodata.

Nu pot trai, precum nu pot muri,
Nu ma opresc, precum m-alunga sortii,
Nu pierd nimic si nu pot birui,
Ca biet nemuritor la zidul mortii.

Adrian Paunescu - Bieti lampagii

Intr-un veac cu noapte mare
Noi aprindem felinare
Ca sa nu fiti tristi

R: Bieti lampagii, prin veacul greu
Oriunde-am fi, lucram din greu
Dam foc, dam foc, felinarelor

Voi le stingeti catre ziua
Iar noi ne luam adio
Sarmani artisti

Vine noaptea urmatoare
Noi aprindem felinare
Spre a fi frumos

Voi le stingeti dusmaneste
Voua noaptea va prieste
Vai, ce folos

Cineva mereu ne cearta
Ca urmam aceasta arta
Fara de tumult

Intr-o noapte fara luna
Va vom spune "Noapte buna"
Umiliti prea mult

Dar ni se va face mila
Vom da foc chiar la festila
Nu vom rezista

Caci flacara alb-albastra
Este meseria noastra
Ea si numai ea

Contra noptii tutelare
Noi aprindem felinare
Pana veti simti

Ca in beznele profunde

Azi lumina se acunde
In lampagii

Noi artistii fara vine
Noi purtam in maini lumina
Sa va dam 'napoi

Insa daca va fi cazul
Se va termina si gazul
Vom arde noi.

Adrian Paunescu - Blues cu iedera si stejar

Vai, printr-un vegetal abuz,
O iedera si un stejar,
Incremeniti, danseaza blues
Si radacinile tresar.

Si luna sus, ca un cinel,
Cutremurandu-se mereu
Si iedera vorbind cu el
" Sa mai dansam, iubitul, meu!".

N-au nici un drept, n-au nici un drept,
La dans, la tot ce indraznesc,
Dar el o trage catre piept
Cu-n gest aproape omenesc.

Si daca ei, printr-un abuz
Si-un gest al lumii de apoi,
Danseaza blues, danseaza blues,
De ce nu am dansa si noi?

Adrian Paunescu - Bocet pentru Ion cel fara de mormant

Ca tara sa nu-ti moara
Tu linistit te-ai frant,
Si tot colinzi prin tara,
Ion fara de mormant.

Asa a fost destinul tau,
Sa mori precum te-ai si nascut
Ca un erou necunoscut
Intr-un mormant necunoscut.

Ioane fara de mormant,
Te plang si te ingan,
Ca tu ai fost si eu mai sunt,
Ion, soldat roman.

Dar undee mormantul tau,
In care rau sau deal,
Te bat parerile de rau,
Soldat si general.

In fata mortii neclintit,
N-aveai ce o ruga,
Ai lacrimat si i-ai zambit
Ca si la nunta ta.

Dusmanii tai si azi se tem
De-ngrozitoarea zi
Cand vom iesi de sub blestem
Si tte vom regasi.

Ioane, fara de mormant,
Cuvant fara coperti,
Din locul tragic un` te-au frant
Incearca sa ne ierti.

Asa, a fost, va fi mereu,
Te cautam cu dor
Ion esti tu, Ion sunt eu,
Ion e un popor.

Adrian Paunescu - Bocetul Epuizant

M-as aseza cu capu-n pumni si-as plânge
pentru destinul meu ursuz de cuc,
ca nu pot la sfârșit nimic sa duc,
as plânge lacrimi, ca sa curga sânge.

Sa mi se scurga sângele din vine
în baltile finalului de veac,
sa para ca vorbesc, dar eu sa tac,
sa tac în gura mare despre tine.

Sa tac iubirea mea adânc-bolnava,
sa tac si fulgerul ca te-as zdrobi,
sa tac ca înclestatul de gingii,
sa tac si a revansa, a gâlceava.

M-as plânge pân-la os si pân-la nume
prin ochi, ca lacrima sa ies din lume.

Adrian Paunescu - Ca un fum de tigara, sufletul

Am sa-ti spun buna seara si-am sa plec undeva
Unde nu e nimic, numai scrum, numai zat,
Am sa-ti spun usurat, am sa-ti spun cu nesat,
Ce departe va simt eu de inima mea.

Usa-n loc va-ngheta si nimic nu va fi,
Ca un fum de tigara voi trece in sus
Unde stelele sint, unde oamenii nu-s,
Am sa-ti spun buna seara, desi va fi zi.

"Nu serviti o cafea, nu doriti un fistic?"
Nu doresc decat drumul spre cer, fara voi
Si sa nu ma mai trageți nicicand inapoi.
Buna seara pe veci, cred c-asa am sa zic.

Buna seara din nou, buna seara adanc,

Doamne dragi, domni stimati, eu am treaba, eu plec
Si pe urma aici e un fum de ma-nec
Nu-nteleg de ce parca...imi vine sa plang.

Doar atat am ramas, o vuire si-atat,
Si plamanii de-atata strigare se rup,
Buna seara frumos, buna seara urat,
Ca un fum de tigara mi-e sufletu-n trup.

Adrian Paunescu - Caine Schiop

Cum umbli fara cauza si scop
Pe negrele, murdarele sosele,
Întruchipare a tristetii mele,
Vitreg copil al lumii, câine schiop.

Si lacrima ti-o bei, strop dupa strop,
Si ei îti frâng spinarea cu zabrele
Si-n propriul sânge vor sa mi te spele,
Manusi sa fii si sa te dea la shop.

Vai, schioapeti într-o lume nemiloasa,
Lovit de toate rotile, suspini,
Nu poti nici sa mai mergi, nici sa te-nchini,
Cei care fug în pace nu te lasa.

Asa ni-i soarta noastra* de straini,
Tu, câine schiop, fost animal de casa.

*De lovituri mortale sa fim plini
Si haituiti, sa ne simtim acasa.

Adrian Paunescu - Calugar

Doamne, fa-ma calugar
Si cheama-ma pâna la tine
Sa-ti spun adevarul
Despre marele dezastru pamântesc.

Doamne, fa-ma calugar.
Au fost haituiti,
Au fost ofensati,
Dar calugarii au totusi
O oarecare libera trecere
La vamilе cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu ca exista
O scara de rasina de brad
Care ajunge pâna la tine, Doamne,
Lasa-ma sa urc si sa-ti spun.

Voi gasi-o chiar daca
Nu e în evidenta primariei din Mîneciu
O voi gasi-o dupa miros,
Dupa mirosul mortilor
Dupa mirosul viilor,
Dupa mirosul de tamâie.

O voi gasi-o si voi veni
Sa-ti spun ce rau e pe pamânt
Sa-ti spun ca-n luptele pentru dreptate
Dreptate a iesit
Atât de zdrobitor victorioasa
Încât a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.

Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreatii si examene,
Ore de clasa nu mai sunt,
Batrânii sunt pusi la zid
Sub niste taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoinei generale.

În rest muncim pâna ne cad mâinile din umeri
Si nu mai stim pentru cine muncim
Mai ales ca ei ne dau sa facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Si ne reproseaza noua
Ca facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primeste-ma în audienta

Pe mine, calugarul cel mai limbut,
Al mănastirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun si primeste-ma
Ca, alttel, daca întârzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flamânda
Sa manânce scara de rasina
Care duce la tine,
Doamne, fa-ma calugar,
Fa-ma si asculta-ma
La ora când mănastirea ta
Cu 5 continente
Si cu 4 miliarde de prapaditi
Instaleaza ultimele arme
În clopotnița!

Adrian Paunescu - Cantec Femeiesc

Asa e mama si a fost bunica
Asa suntem femei lângă femei
Parem nimic si nu-nsemnam nimica
Doar niste "ele" ce slujesc pe "ei".

Ei neglijenti, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai talpi si ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Si-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic maret, nimic impunator.
Schimbându-si dupa ei si drum si nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâtia pasi ce au facut prin casa
Si pentru care plata nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasa
Ar fi ajuns si dincolo de cer.

Ei fac ce fac si tot ce fac se vede
Ba strica mult si ele-ndreapta tot
Si de aceea nimeni nu le crede

Când cad, îmbatrânesc si nu mai pot.

Asa e mama si a fost bunica
Si ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat si uneori copii.

Suntem veriga firului de ata
În fiecare lant facut din doi
Ce greu cu noi femeile în viata
Dar e si imposibil fara noi...

Adrian Paunescu - Carnaval

Cea mai mare surpriza
cel mai mare soc,
nebunia serii,
punctul culminant
al balului nostru mascat
în care
nimeni
n-a mai cunoscut pe nimeni
a fost acela în care
cineva
a avut ideea geniala
sa aparem cu totii
cu fetele noastre reale.

A trebuit sa ne mascam
din nou
ca sa ne mai putem
recunoaste
si sa ne dam
buna ziua.

Adrian Paunescu - Casa de nebuni

In ultimele zile ale iubirii noastre,
Eu iti spuneam cuvinte si tu, cu ochii uzi,
Pareai neputincioasa si sa le mai auzi
Si ma temeam sa caut sau sa presimt dezastre

Si-n noaptea dinaintea plecarii spre niciunde
Eu iti strigam ca ninge, plangand la telefon
Si-aveai atata pace si viitor in ton,
Ca nici acum nu banui ca te puteai ascunde.

Nu cred ca are dreptul o dragoste sa moara
Ca intre doua bestii, tacut si indecent,
Si fara un adio si un avertisment,
Si fara o urare de drum, elementara

Astept sa-mi spui ca suntem, atunci cand ai sa suni,
Ori eu, ori tu, ori ambii.....la casa de nebuni!

Adrian Paunescu - Castel medieval

Condamna toti si numai unul iarta,
Când toti vorbesc se-aude cel ce tace,
Da semne de cadere si de pace,
Dezamagita, tulburea mea soarta.

Ce vremuri de vremelnicii sarace,
Mi-am dejugat si tidva lângă poarta,
Si-acum astept voios în noaptea moarta
Pe cineva sa vina mai încoace.

E un tiran - de tirania pâinii -
Aicea în castelul fara geamuri
Si tigrii lui domestici sar în hamuri
Si-n lanturi lupi se gudura, nu câinii.

Miroase a pustiu si a cenusa,
În beciuri e-o uzina de catuse.

Adrian Paunescu - Ce Frumoasa Esti

Ce frumoasa esti în prag de iarna,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se rastoarna,
T;urturii în plete vor suna.

Hai sa fim doi oameni de zapada
Ridicati de brate de copii,
Care-n frig si ger mai stiu sa creaka
Ca se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasa esti în prag de vara,
Când mirosi a mere ce se coc,
Cerul în fiinta ta coboara
Trupul meu din trupul tau ia foc.

Focurile noastre se cununa,
Focurile noastre se-nteleg,
Suntem baza lumii împreuna
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasa esti în prag de toamna,
Ca o zi egala între nopti,
Când iubirea noastra te condamna
Sa ai soarta strugurilor copti.

Sa înveti, iubito, sa te bucuri
Ca ti-am dat din jertfa un destin,
Si ca via asurzând de struguri,
Va trai definitiv în vin.

Ce frumoasa esti în primavara,
Cea mai minunata-ntre femei,
Iezii pasc naframa ta usoara,
Tu, cu muguri, bluza ti-o închei.

Sigilat de taine nepatrunse
Cerul bate drumul tau îngust,
Trupul tau de muguri si de frunze
De la cine sa învat sa-l gust?

Adrian Paunescu - Ce Simплу Mi-ar Fi, daca Nu Te-as Iubi

Ce simplu mi-ai fi, daca nu te-as iubi
Altceva nu-i nimic
Si mereu ma complic
Si ce simplu mi-ar fi,

Daca nu te-as iubi.
Daca m-as lua dupa pretexte,
daca-as trage unde e usor,
nici nu trebuia s-aud de tine
si-mi era mai de folos sa mor.

M-am bagat de buna voie sluga,
dragostei morale ce ti-o port,
dar pricep ca mi-ar fi fost rentabil
sa privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simpla încapatânare,
pentru un ambitios pariu,
dar aleg o cale complicata,
tocmai din motivul ca sunt viu.

Eu detest relatia burgheza,
decorata circumstantial,
ma închin la legile naturii
si salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viata prefacuta,
tatal ei de soarta la mezat,
te iubesc în felul unui traznet,
te prefer asa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e si greu îti e si tie
cu acest fel de a trai al meu,
totusi, vreau sa stii ca, din pacate,
dragostea e o dificultate,
fara care-ar fi cu mult mai greu.

Adrian Paunescu - Chemare pentru tarani

A venit si vremea furtunoasa
Sa ne dam naturii înapoi,
Hai tarani, întoarceti-va-acasa
Ca e-dor pamântului de voi.

Si luati si fabricile-n sate,
Fiti si muncitori, dar si tarani,
Prea sunt urbe suprapopulate,
Prea sunt balarii pe bolovani.

Rar câte-o exotica gaina
Si vreun porc în vre-un sarman cotet
Casa voastra însasi vi-i straina,
Doar atât, un buletin aveti.

Si samânta voastra cade-n piua
Locului bizar, vulgar,
De trei ori pe zi dati „buna ziua”
Si în rest traiti într-un ghetar.

Hai tarani, întoarceti-va-acasa,
Casa-i totusi lucul cel mai sfânt,
Dupa atâta fuga friguroasa,
Puneti iarasi mâna pe pamânt.

Înfloriti-l brusc, cu cereale,
Puneti pomi, dati gresii pe cutit,
Faceti case, cresteti animale,
Si va asezati pe vesnicit.

Si când vara o veni deplina,
Cu dolveci, cu pepeni si tântari,
Noaptea, sub o luna de lumina
Ridicati un foc de balegar.

Si chemati cu vorba voastra groasa
Pe poet sa cânte lângă foc.
Oameni buni bine-ati venit acasa
Hai si puneti patria la loc.

Adrian Paunescu - Cine iese ultimul din tara ?

Saracia noastra ne omoara,
De atîta mars ne doare splina,
Cine iese ultimul din tara
E rugat sa stinga si lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate,
Duca-se dezastrele de-a dura,
Dar de ce, în plina libertate,
Cea mai mare sa devina ura?

Pluralismul – tuturor ne place,
Chiar daca îl facem numai unii,
Dar vedem, de-atîta timp încoace,
Pluralismul cinic al minciunii.

Sfînta-i opozitia pe lume
Si organic preferam rasparul,
Dar de ce, în pacaleli si glume,
Nu se mai distinge adevarul?

Mai conteaza, uneori, si fapta,
Nu se poate construi cu tînga,
Nu exista stînga fara dreapta,
Nu exista dreapta fara stînga.

Ne vor întreba copiii, mîine,
Mortii vor sari sa ne condamne,
Daca, pentr-un colt mai bun de pîine,
Ne vom vinde tara noastra, Doamne.

Libertate si democratie,
Pasapoarte pentru fiecare,
Dar de mila nimeni nu mai stie
Si e vraiste la hotare.

Coridor european si-atîta,
Sub o licitatie marunta,
Provocarea, patima si bîta
Si în curti, si-n piete se înfrunta.

Om la om nici nu mai vrea sa creada,
Om pe om la zid fatal îl scoate,
Singura se scoala o balada
Si în zdrente circula pe sate.

Fînul necosit se-nvîrtoseaza,
Putrezeste sus, pe crengi, caisa,
În tacerea-nalta de amiaza
Mortii își aud ei însisi zisa.

Cale pietruita cu dezastre,
Noapte-ntredeschisa pentru-o ora
Grijulii cu soarta tarii noastre,
Voievozii-a moarte ne implora.

N-avem nici o sansa de izbînda,
Vom ramîne bieti orfani pe-aicea,
Daca, suparati pe cei la pînda,
Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzica usoara,
Într-un fel, ne recunoastem vina,
Cine iese ultimul din tara
E rugat sa stinga si lumina.

Adrian Paunescu - Cineva ma asculta

În veac cu putere oculta
din zid cineva ma asculta.
cu cât ma coboara pe mine.
cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
ma simt rastignit pe suruburi,
ce face cu mine nu-i veghea,
el trage din zid cu urechea.

Ai zice ca apara, poate,
poporul de rau si pacate,
de cei ce tin arme în lira
de cei care mint si conspira.

Dar nu el asculta orbeste,
pe om când acasa traieste,
ne întra-n cearceaf si sub piele,
în creier de gânduri sai-l spele.

Prin mari, electronice unde
în ochi si în talpi ne patrunde,
putere zeiasca si oarba
el scris e si-n firul de iarba.

Asculta fereastra deschisa
si viermii urcând în caisa,
cum gâfâie-n dragoste mirii,
concertul marunt al pieirii.

În veac cu politie multa,
din zid, cineva ma asculta.

Adrian Paunescu - Colindul Gutuii Din Geam

Dulce, galbena lumina
Cum si eu balaie-eram
Mi-a pus mama o gutuie
Ce se coace-ncet la geam...
As musca-o dar ma doare
Ma cuprinde-un fel de jind
Si acum când trece anul
Parc-o simt îmbatrânind.
Galbena gutuie
Dulce, amaruie
Lampa la fereastra
Toata iarna noastra!
Mama mea n-avea nici globuri
Nici beteala si nici stea
Sarbatorile de iarna
Cu gutui le-mpodobeau...
Mi-a pus mama o gutuie
În fereastra dinspre drum

Si o vad ca lumineaza
N-am puterea s-o consum.

Parca are-n ea ceasornic
Si al mamei plînset sfînt
Lumineaza si se stinge
O gutuie pe pamînt.
Luxul mamei cel mai mare
Cînd copii ne mai simteam
Era pîinea de pe masa
Si gutuîa de la geam.

Adrian Paunescu - Condamnați

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
mi-ar fi prea mult si-o gaura de sarpe
sa merg în ea, tacut si umilit.

Ce sa mai cânt. când au venit piratii
si apele din matci ni le-au furat,
o lacrima fiintei mele dati-i
si-o s-auziti de omul scufundat.

M-as îneca, m-as stinge si m-as duce,
sa ma zdrobeasca ritmuri pe-o sosea,
nici nu mai am nevoie de o cruce,
mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele triste,
prapadul întinzându-se îl vad
si nu mai e nimic sa mai reziste
acestei sinucideri în prapad.

De n-as avea puterea diavoleasca
sa înțeleg ca totul a cazut,
dar vin heralzii cinici sa-mi izbeasca
scrisorile prapadului de scut.

Prietenii ma ocolosc de frica,
probabil ma considera ciumat,

eu însumi scriu acum la lampa mica
sa nu ma vada cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regasire?
N-au gizii mei un minim interes
povesti cu dulci iluzii sa-mi însire
din starea condamnatului sa ies.

Se pregateste marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am sa ma duc în templu.
Murind, macar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu, cântaretul soarelui din nord,
de-aicea, dintr-o gaura de sarpe,
rostesc un acatist si-un dezacord.

Ce sa mai cânt? Doar calea pâ-n-la gide!
Ce sa mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine si a plânge si a râde
ca nu exista cale înapoi.

Voi nu vedeti ea nu mai aveti tara
si ca straini vi-s pruncii, cobitori,
învata ei ceva pe dinafara,
dar n-au parinti, ei au meditatori.

Voi nu simtiti ca nu mai aveti ape?
V-au luat piratii tot pe vasul lor
si iata, din aproape în aproape,
noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicola si tandra
învolutar un cântec fara rang
te cheama lângă mine, hai Casandra,
saruta-mi gâtul gata pentru streang.

Adrian Paunescu - Condamnarea la toamna

Nu e toamna cum esti tu,
vara mea de suflet, nu,
pe pamant,
vara decazu.

Daca padurea ne condamna
la nostalgie, fara rost,
e toamna, vara mea, e toamna,
asa cum poate n-a mai fost.

Atatea taine nepatrunse
ne cad in brate la un semn
si suntem imbracati in frunze
si captusiti c-un fel de lemn.

In rau sunt doua lazi de bere,
pe foc s-a pus un ultim vreasc,
trec cerbi frumosi, bolnavi de fiere,
catre cerboaice care nasc.

Si ziua e atat de mica
incat n-ai vreme de-un salut,
si-un fum noptatec o complica
si saptamana a trecut.

Mai e in tot un pic de vara,
dar paturi aspre ne-nsotesc,
la orice drum mai lung afara
prin clai de aburi nefiresc.

Mai am senzatia ca toate
pot fi si altfel decat sunt,
dar muntii-mi pun poveri in spate
si simt ca port pe talpi pamant.

Acum si fiarelor li-i foame
si ies lunatice la drum,
padurea este numai drame
si-o mai salvam cu cate-un fum.

Dar ea, deodata, ne condamna
la nostalgii si la pacat,
e toamna, vara mea, e toamna,
si-atat de singur m-ai lasat.

Adrian Paunescu - Copertile negre

Foaie neagra de coperti
Sa ma bati si sa ma ierti
Ca te-am scris cu viata mea
Si am pus lacrimii cisma.

Ca mi-ai stat pe rani mereu
Foaia sufletului meu,
Foaie neagra de invelit
Luciu rece de cutit.

Noaptea mea de la final
Sua-i singura pe cal,
Iar pe lume ce tarziu
Niste degete mai scriu.

Fara mana care-au fost
Versuri triste, fara rost,
Foaia negrului umil
Exercitiul meu de stil.

De scris numere pe porti,
Si de moarte printre morti,
Viata mea de negru gol
Fara nici un protocol.

Foaie tragica de tus,
Semn al artei celor dusi,
Tu sa ma-nsoatesti mereu
Foaia sufletului meu.

Te mai vad sclipind si-acum
Vai, coperta mea de scrum,
De pe un mai vechi volum
Care-a inviat postum.

Foaie neagra de coperti
Sa ma bati si sa ma ierti
Ca te zgarii cu-o nuia
Isalind in noaptea ta.

Adrian Paunescu - Criza in intuneric

Padure de-a dreapta, padure de-a stanga,
Ce margini gretoase de hau
Si mare in tarm isi continue tanga
Si mie mi-e rau.

Ce mult intuneric, nu vad nici o cale,
Vapoarele-n mare sunt reci,
In mine un haos intreg se pravale
Si, moarte cum treci!

Se vaita cucii in cuiburi ciudate
Si mie, in mine mi-e greu.
Si marea bolnava se-agita si bate
In sangele meu.

De ce sa m-agat cand sunt toate fugare
Si oamenii dorm linistiti,
De tine, padure, si borna, si mare,
De voi ce nu stiti.

Un doctor imi trebuie, unde e dansul ?
Ma doare si nu stiu sa spun,
Ca hatul ma trage in negura plansul,
Mi-e rau si sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte,
Contractul cu mine e mort,
Spre casele tale, absurda mea moarte.
Abia te mai port.

Ma aflu-n masina, soferul opreste,
Mi-e teama-n sosea c-o sa mor,
Si marea vuieste un pic de nadejde
Si-un prim ajutor.

Si-apoi la hotel, intr-o camera chioara
Injectii si tot ce mai e,
I-e sila fiintei acum sa si moara
Si nu stiu dece ?

La marginea marii venise poetul
Sa doarma un somn linistit
Si poate-l obtin, acum, eu, cu incetul,
Cadere in mit.

Aprind o veioaza si fata mi-e sura,
Injectia bate adanc
Si somnul sau moartea alene ma fura,
Mi-e bine si plang.

Atata pustiu e pe buzele mele,
Chimia m-a dat varstei reci,
Mai sunt sanatorii, deasupra in stele,
Poti moarte sa treci.

Adorm pronuntand balbaite cuvinte
Si pulsul mi-e trist si mi-e rar,
Ma trag ca un stol de aduceri aminte
In dictionar.

De-a dreapta padure, padure de-a stanga
Si trupul beteag si olog
Si marea in tarm isi continua tanga
Si cui sa ma rog ?

Adrian Paunescu - Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina
Pamantu-n trupuri ne e greu,
Dar e usor cand se inchina:
Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atata noapte
Dar vom iesi din defileu
Pentru lumina sfintei soapte:
Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niste animale
Cu suflet amanat mereu
In noi e mila si e jale
Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luati lumina din lumina
Paharuri curg din minereu
Credinta noastra e crestina
Cu noi e Dumnezeu.

Adrian Paunescu - Dacă Tu Ai Dispărea

Dacă tu ai dispărea
Într-o noapte oarecare
Dulcea mea, amara mea
As pleca nebun pe mare.

Cu un sac întreg de lut
Si-o spinare de nuiiele
Sa te fac de la-nceput
Cu puterea mîinii mele.

Lucru lung si monoton
Sa te învies, femeie,
Eu, bolnav Hyperion
Hai si umbla, Galatee !

Dacă tu ai dispărea
Fi-ti-ar moartea numai viata
Dulcea mea, amara mea
As pleca în tari de gheata.

Sa te fac din turturi reci
Sa te-mbrac în promoroaca
Si apoi sa poti sa pleci
Orisiunde o sa-ti placa...

De-ai cadea într-adevar
În momentul mării frîngerii
As veni la tine-n cer
Sa te recompun din îngerii.

Si pe urma as pleca
Umilit si iluzoriu
Unde este casa mea
O mansarda-n purgatoriu.

Dacă tu ai dispărea
Si din rîsu-mi si din plînsu-mi
Te-as gasi în sinea mea
Te-as zidi din mine însumi !

Adrian Paunescu - Dacii Liberi

Noi n-am avut nevoie
Sa luam adeverinte
Ca vietuim acasa,
În patrie la noi,
Am fost si vom ramâne
De-a pururi dacii liberi
Si iubitori de pace,
Si vrednici de razboi.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Si stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.
Nu ne-au învins romanii
Si-am râs de toti barbarii
Strigând la ei cu steagul
Facut din cap de lup.

Aceasta dam de stare,
De sub pamântul nostru,
Urmasilor în care
Reinviem acum.
Femeile iubindu-si
Sa nasca dacii liberi
Spre razbunarea noastra
Pe cel din urma drum.

Numiti si tara noastra
Cu numele ei dacic
Iubiti pe nou venitii
Dupa atâtia ani,
Dar vesnic tineti minte
Ca peste dacii liberi
Au tot calcat invazii
Si altfel de romani.

Noi am ramas în glie
Si devenim padure,
Si devenim recolte,
Sa va hranim pe voi,

Si temelii tarii
S-o întarim cu oase
Si iubitori de pace,
Si vrednici de razboi.

Cu tot ce nazareste
Din firea noastra veche,
Dam Romelor de stare,
Prin ierburi murmurind,
Ca numai oboseala
Ne-a asezat sub scoarta,
Dar daca e nevoie
Ne vom scula oricând.

Adrian Paunescu - De-a Copilaria

Cînd dulci colinde cad
Simtim nevoia vie
De-o casa, de un brad
Si de copilarie.

Afara-i iarna grea
Ninsoarea e albastra
Iar noi ne vom juca
De-a toata viata noastra.

Pe geamuri mîini de sloi
Îsi tes în gheata ia
Noi ne jucam de-a noi
Si de-a copilaria.

Ninsori pe care bat
Si focul mai tresare
Si am adus un brad
Si i-am cerut iertare.

Ne asezam pe jos
Un fel de plîns ne pierde
O, brad, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde.

Atîtea-nstrainari
Si inutile toate
Ni-i dor de adevar
Si de intimitate.

Copii, copii frumosi,
Prefaceti-va bine,
Ca-l asteptati pe Mos

Si credeti ca si vine.

Hai, Mosule, apari
Sa-ti cînte vechiul nume
Copii cu ochii mari
Privind în alta lume.

Se arata timpul cînd
Din epoca saraca
Un om pe Mos jucînd
Devine ce se joaca.

Adrian Paunescu - Degetele Tale

Sunt degetele tale, subtiri ca niste vreascuri,
Ce mi-au ramas din toata padurea disparuta
Într-un tinut de gheata si de pîrjol te muta
Fiinta mea, plecata prin lume, dupa vreascuri.

Ma simt ca o femeie batrîna si saraca,
Plecata prin padure sa strînga niste vreascuri,
Eu degetele tale, subtiri ca niste vreascuri,
Le simt cum dau caldura ca vremea sa-mi mai treaca.

Atît îmi mai ramîne, padurea au furat-o,
Padurea au schimbat-o pe aur si avere,
Eu degetelor tale voiesc a le mai cere
Sa-mi zabreleasca ochii si fruntea rece, iat-o,
Sa-mi încalzeasca duhul secundelor mizere
O, degetele tale prea triste, adorato.

Adrian Paunescu - Despartire in flori

La sarbatoarea florilor de mar,
cand drumul cere pasii sa se-astearna,
acum ne despartim intr-adevar
precum nu promisesem asta iarna.

La sarbatoarea focurilor mari,
cand toata lumea varuie de paste,
din viata mea incepi sa si disperi,
fiinta mea abia te mai cunoaste.

La sarbatoarea soarelui deplin,
cand sangele -n batrani se poticneste,
iubindu-te iti spun: ne despartim
si sa ne regasim nu-i vreo nadejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis,
cand cad din geam deodata doua glastre:
se sinucide parca un cais
la sarbatoarea despartirii noastre.

Ne mai ramane floarea de gutui,
ca toate celelalte ne condamna,
doar ei mai poti cate ceva sa-i spui,
sa mi te aminteasca inspre toamna.

Atatea flori la despartire-avem,
atatea flori ca-n bieteale romante,
de parca hohoteste un blestem,
porunca lui civilelor instante.

Si floarea de cires de care-am spus
a-mbatranit si s-a zbarcit in fructe,
incet, de parc-ar duce un obuz,
un tren transporta flori pe apeducte.

Tu crezi ca despartirea-i pentru ea,
dar tu nu vezi ce flori - numai ruine -
sa nu te minti, ca nu-i deloc asa,
te parasesc spre-a ma gasi pe mine.

La sarbatoarea florilor de soc,
cand lunca lumii galgaie salbatic,
ne despartim, plangand, la acest foc
pe-a carui vatra noi am fost jaratec.

De mar, de visin, de gutui, de par,
e floarea-n sarbatori pana departe,
acum ne despartim intr-adevar
cu-atatea flori in jur ca la o moarte.

Ce-i zis e zis si-n cantec iti spuneam
ca va fi aceasta clipa - n care
de-atatea flori pe fiecare ram
ninsorile vor mirosi a floare.

Adio, deci, te vad, dar nu te vad,
cand florile de noapte-ncep sa cearna
si daca despartirea-i un prapad

proiectul ei ti l-am trimis din iarna.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea,
acm cand florile te tin de mana,
asculta cantecul precum era
ninsoarea noastra sfanta si pagana.

Adrian Paunescu - Doina

S-am sa-mi fac o doina,
Doina mea de dor,
Fara nicio noima,
Cînd o fi sa mor.

S-am sa-mi fac o doina
Doina mea de jale
Fara nicio noima
Sa îmi iasa-n cale.

S-am sa-mi fac o doina
Doina ce suspina
Fara nicio noima
Sa ma-ngroape-n mîne.

Adrian Paunescu - Dor de Bacovia

Acum, cînd cade toamna pe pamînt,
Ca un cosmar al unei boli ciudate,
Acum sa trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sunt.

Acum sa ne iluminam de tot,
Pîna-n adîncul inimii si-al firii,
Ce disperare, cum se duc martirii,
Si a-si rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vîntul toamnei ard,
Muscate sîngerose si trist de luna,
Si turturelele se despreuna
Acum, noi doi în focul revansard
Acum, atît de singuri pe pamînt,
Sa recitam Bacovia, plîngînd.

Adrian Paunescu - Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de tarani din fierbintele sud,
Si Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Si pasii lui Blaga pe strazi se aud.

Ca lancu as vrea pe suisul Feleacului
Sa cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astazi e liniste dulce în inima
Prea mult patimitului nostru Ardeal.

Acelasi e Clujul, aceiasi sunt oamenii,
Mereu nascatori si mereu muritori,
Dar si de-as avea tot o singura nastere
Aici as muri de o mie de ori.

Mereu catre dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul batrân de oltean,
Aici învatara ai mei, toate rudele,
Dumitru si Ana si Tina si Ioan.

Când noaptea se lasa tresar amintirile
Si trec literati spre un magic castel,
Ce seamana Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu gânduri aprinse în el.

Si ce n-a fost voie, si clipele libere,
Si ce-i multumire, si ce e repros
Se-aduna nostalgic la cumpana noptilor
Când Blaga își murmură pasii sfiosi.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Si e printre noi si din nou printre dusi,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Ros-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de pret le facu,
Batrâni înțelepti poarta grija gradinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu "U".

Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iarta momentul cel crud,
Ce simplu cântam: "Blaga-i mut ca o lebada"
Si pasii lui Blaga prin Cluj se aud.

Adrian Paunescu - Dor de fior

Dac-ar fi sa-nteleg, cand e clipa sa mor,
M-as ruga la ninsori pentr-un ultim fior,
M-as ruga de ninsori sa ma ninga fatal
Si sa pot sa ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esente de frig,
Peste-un rau inghetat, catre lume sa strig
Si sa cad in zapezi ca-ntr-o moara de foc
Si nemernicul ger sa ma arda pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste si dulci,
Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi,
Am nevoie sa pot potoli cu ceva,
Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Ma-nsotesc, prin oras, c-un ghetar invalid
Si calduri vor veni sa ne puna la zid,
Dar eu nu mai suport nici femele fierbinti,
Nici pavaje ce duc la iesirea din minti.

Am vazut despartiri, decorate urat,
Cu satanice ploi ce plangeau si atat
Si-am vazut si caderi pe o panta de schi,
Unde totu-i frumos si se poatte muri.

Despre mine nu stiu, cand o fi sa si mor,
Dar ma rog de ninsori, pentr-un ultim fior,
Sa-ti dea dreptul sa stii, sa n-ai cum sa ma vezi
Si sa mor arogant in eterne zapezi.

Adrian Paunescu - Dor de padure

La ora cand mugurii canta
Deasupra padurii de cocs,
Ne tine ca sfant si ca sfanta
Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poarta departe
In mainile altor nuntasi,
Dar noi suntem viata din moarte,
Uitarii te las si ma lasi.

Sub noi e o negura deasa,
O negura deasa e-n noi,
Padurea ni-i pat si ni-i casa,
Padurea se imparte la doi.

Un freamat de cocs dinspre frunze,
Sub luna vom arde buimaci
Si toate iubirile-ascunse
Troznind vor iesi din copaci.

Misterele forestiere
Si noaptea de cocs absolut,
Luminii sa-i dea o putere
Cum inca noi doi n-am vazut.

Pastreaza-ne-n tine, padure,
Si-ti dam cheia tainelor mici,
Ca tainele mari sa se-ndure
De faptul ca suntem aici.

Adrian Paunescu - Drumul

Pe drum, tot pe drum,
Odiseea s-a-ntîmplat
Oricînd si oricum
Asta-i adevarat.
La Itaca-i Penelopa
Vino grabnic Odiseu
Nu mai rataci pe mare
Ca si ei îi este greu.

Ca din toate cîte sînt
Pe ocean si pe pamînt
Ori în galerii de diamant
Tîrîmul n-are niciun haz
Sedentar nu esti viteaz
Numai drumul e interesant.

Ce dor ! vai, ce dor !
Îi era lui Odiseu
Multi nasc si multi mor
El pe drumuri tot mereu.
Dar ceva-l tine pe mare
Vlaguit, batrîn si stors
Nu putea fara Itaca
Însa nu s-ar mai fi-ntors.

Cîndva, într-o zi,
Dupa drumul lui enorm
El brusc se trezi
Ca ajunge iar la tarm.
Prima zi si prima noapte
Au mai fost cum au mai fost
Dar de plictiseala acasa
Odiseu se simte prost.

Acum cei doi soti
Nici nu sînt si nici nu pier
Au pica pe toti
Si îl cheama pe Homer
Sa-i soptasca Odiseea
Si s-o scrie el cum vrea
Ca din toata lupta lumii,
Plictiseala-i cea mai grea.

Adrian Paunescu - Dumnezeuul salvarii

Închide fereastra, perdeaua o lasa,
Da zgomotul mării afara din casa,
Da-mi voie s-asez fruntea mea pe-al tau pantec,
S-ascult al rodirii si-al tainelor cântec,

Sa fiu tot o rana, sa fii tot o rana,
Materia-n fierberea ei grosolana,
Sa trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind catre noi ca barbarii.

Eu las adevarul acesta sa steie,
Esti cea mai fierbinte si dulce femeie,
La noapte, plângând lânga tot ce ma doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Da marea afara din casa si vino,
Nestins, neblînd si iar nestraino,
Pereche de umbra noptateca pune
În contul durerii ca esti slabiciune,

Ca inima-mi pica din piept si ma cheama,
Ca sufletul meu te considera mama,
Ca norii se-aduna si vremea se strica
Si eu, stînd sub grija, te tin ca pe-o fiica,

Dar tu dintre toate mai noua, mai vechea,
Îmi esti dulcea umbra, împasul, perechea,
Tu, drama cu mii de solutii gresite,
Te plâng pâna ochii îmi ies din orbite.

Fii azi rîzatoare, fii azi optimista,
Solutia buna e-n noi si exista
Si daca, iubito, femeie visata,
Ar fi sa ne stingem curând, nu odata,

Din dragostea noastra nebuna si buna,
Cu marea în casa, si-n pat arsi de luna,
Eu stiu ca s-or naste sub cinice astre
Alti doi sa repete-ntrebarile noastre.

Ti-ai naste copilul, ti-as naste copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Si daca nu e Dumnezeu sa auda
Ce lupta dam astazi cu moartea cea cruda,

Din dragostea noastra, prin timpul prea greu
S-ar naste el, vindecator Dumnezeuul,
Pe tronuri sarace suindu-si fiinta
Ar face sa cânte prin noi suferinta.

Iubito, amâna secunda fatala,
Sa dam alor nostri si drama si boala,
Copiilor nostri sa dam sa învinga
Prin ei tragedia cu chip de seringa.

Da zgomotul marii afara din casa,
Vreau liniste, liniste, marea m-apasa.
Vreau moartea sa vina sa lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Si muta din tine în mine durerea,
Ca tot ti-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchina si crede, în mine te muta,
Cu jale cu tot si cu clipa temuta.

Si daca se-ngaduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinsi mergi si sparge fereastra,
Sa intre barbara si tulburea mare
Prin noi în pamântul pe care nu-l doare,

Sa intre saratele zbateri si unde
Sub toti cei ce n-au simtaminte profunde,
Sa-mi spele armura, sa-ti treaca de coapsa,

Caci marea e singura lumii pedeapsa,

Sa rupa, în val, santinele de veghe,
Caci marea e singura mortii pereche,
Sa vina fatal, consfintând cu toti solii
Mutarea în mine a dramei si bolii,

Sa vina sa stinga cu tot viclesugul
Si lampa din casa si ochii si rugul
Si-apoi sa ma duca departe, departe,
Satulul de viata, bolnavul de moarte,

Sa-ti scriu carti postale pe piele de cega
Din Marea Nipona, din Marea Norvega,
Din Marea de Flacari ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, iubito de luna,
Iubito de taina si jale-mpreuna,
Iubito de carne, iubito de soapte,
Suav miazazi si brutal miazanoapte,

Dar astea sunt simple si bune cuvinte,
Sint legile care fac vietii si morminte,
Dar astea nimic nu înseamna când vine
O grija la mine si moartea la tine.

Apleaca-ti fiinta prin ceata albastra
Sa nastem salvarea din dragostea noastra
Si roaga-te fiului tau ce e-n tine,
Sa vina mai repede, sa-ti fie bine.

Sa vina sa urle ca mama si tatal
Îi sunt dusi la moarte; el sovaie, iata-l,
Da sângele tau, pur si tânar, sa-l creasca
În ritm fara pauza neomeneasca,

Da pantecul tau, rodniciei, semintei,
Fii gazda nu bolii, ci vietii, fiintei,
Tu meriti pamântul sa-ti stea sub picioare,
Regina prea blânda si nemuritoare,

Din mare sa-ti bata matanii catargul,
Cum buzele tale îsi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a gasit si te stie
Si esti bucurie, si esti tragedie.

Hai, vino, în linistea mea neguroasa,

Da zgomotul marii afara din casa
Si-n larmele lumii si-n templele marii
Sa nasti Dumnezeu cinstit al salvarii.

Adrian Paunescu - Durere femeiasca

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
si, sa mai amanam, nu-i intelept,
Ar fi, sa recunoastem, in sfarsit,
Femeia, n-are, totusi, nici un drept.
Muncim, ca niste sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintai traseu,
si condamnarea de-a ne urati,
Chiar voi, ce ne iubiti, ne-o dati, mereu.
Stam in picioare, inca de cu zori,
si va mirati ca nu mai sunt subtiri,
Dar voi, care va credeti tot feciori,
De ce nu aratati ca niste miri?
Pe unde ne dati dreptul de-a munci,
Lucram istovitor, cu voi in rand,
Din cand in cand, in burti ne dati copii,
Iar voi plecati la altele, razand,
Cand suferiti, ne cereti langa voi,
Ori va-mbatati, ori ati trudit prea mult,
Va plangem, cand va duceti la razboi,
Sau cand va sperati, la vreun consult.
Eroic v-am iubit nelegitim,
si legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateti, ne-nselati si noi o stim,
Ba, alteori, intram in circuit.
Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Va fura amintirile de ieri,
Isi vor plati placerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiasi placeri.
si, uneori, pacatuim curat,
Crezand, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Ca insusi Dumnezeu este barbat
si nu le intelege pe femei.
Dar, vai, a fost odata prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
si-acum, ne omoram sarguincios
si zilnic ne distrugem fara rost.
Ne-nvinge viata fara orizont
si voi ne-nvingeti, intr-un mod cainesc,
Traim ca niste vaduve de front

si mainile mereu ni se aspresc.
Acum, cand auziti acest repros,
Priviti, fara privire, inapoi,
Incuvintati din cap, marinimosi,
si credeti ca nu-i vorba despre voi.
si, totusi, e vorba despre toti
Sunteti la fel de rai si de flamanzi,
Durerea femeiasca pentru soti,
E-un credit fara giruri si dobanzi.
Va e urat cu noi, va e urat,
si ne-ati ucide, dragilor barbati,
Asa ca va rugam numai atat:
Puteti sa ne jigniti, sa ne-njurati,
Dar faceti-o cu tonul coborat
si pan-adorm copiii, asteptati.

Adrian Paunescu - E prea putin

De-atâtea zilnice-ncercari mizare,
De-atâta umilinta si pacat,
De-atâta moarte câta ni s-a dat,
E prea putin o singura-Nviere.

Si, totusi, pe pamântul înghetat,
Lumina lunii drepturile-si cere
Si-n stupi lucreaza vechiul dor de miere
Si vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Si ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie si barbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Si, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea putin o singura-Nviere.

Adrian Paunescu - Emigranta Hiperboree

Prin cinic, guvernamental acord,
La ora ploilor de pasapoarte,
Hiperboreea pleaca inspre nord,

In tara ce le adusese moarte.

De nici nu stie, vai de capul sau,
Ca-i un butuc in drumul unui joagar,
Si pleaca fara de pareri de rau
In cel mai elegant si cinic lagar.

O vor gaza cu dragoste-n curand,
C-un rosu fier o vor marca pe spate
Si pielea ei va atarna plangand
Pe ramurisul sarmelor ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei,
Pe veci pierdut-o, vesnic haituit-o,
Un crucifix ai fost in ochii mei,
Dar eu numai tristetea ti-am iubit-o.

De actoria ta m-am saturat,
Inca din vremea actoriei mute,
Esti plina de durere si pacat,
Dar gardienii te asteapta, du-te!

Ca un vaccin ramai pe bratul meu,
Cand sania te-mpinge bland pe panta,
Sa-ti apere fiinta Dumnezeu,
Tu, prima mea iubita emigranta.

Si cand pamantul se va scufunda
Si va sari din miezul ei scanteia,
Sa stii c-ai fost, in sud, in tara mea,
Si nordul te-a strivit, hiperboreea.

Adrian Paunescu - Facatorii de case

Mi-e dor de casa, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casa care nu exista,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie trista,
Cu cer în cer si-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se afla azi în nici un sat,
O rezidesc din lacrimi si nestire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat si ea, când am plecat.

Batrânii mei se afla în pereti,
Sau vitele îi calca în copite,

Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieti.

Baiatul meu zideste el, acum,
Naluca-nlacrimatei sale case,
Un pumn de var în zid si altu-n oase,
Stau, el si casa, în acelasi fum.

Si iata-l, pune mâna pe pamânt,
Si nu se joaca, sta si se ridica,
Si carniile mele i se face frica,
În clipa când atât de-aproape-i sunt,

Încât baiatul meu si-al nimanui,
Iubindu-si fiul si uitându-si tatal,
Înca mi-e dor de casa mea, când iata-l,
El ma zideste-ncet în casa lui.

Si carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casa ca un fulgerat de apa,
Tarâna e si viata mea e groapa
Lângă-naltarea lujerului meu.

Adrian Paunescu - Fat-Frumos

Oameni, oameni, fratii mei,
Disperatii, fericirii,
V-ati spalati de superstitii,
De demoni si dumnezei.

Însa-i nu-i destul folos
Daca peste tot ce este
V-ati spalati si de poveste,
L-ati pierdut pe Fat-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângera ca rana,
Unde este Consânzeana,
În ce bolti, pe ce pamânt?

Ma ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde va e basmul, oameni.
Ce-ati facut cu Fat-Frumos?

Fat-Frumos n-a existat,
N-a stat nimanui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist baiat.

Mai visati de vreti sa fiti
Fericiti cu capu-n perna,
Feriti epoca moderna
De rigizi si scofâlciti.

Din prea mult entuziasm
Sa nu spargeti Voronetul,
Dati-i voi mai mare pretul,
Oameni, mai râvniti la basm.

Voi, care aveti copii,
Nu-i lasati sub gând satanic,
Sa respire sterp, mecanic,
Ca si când nu ar fi.

Doborâti himera jos,
Oameni, reveniti în lume,
Pe umana noastra culme
Regasiti pe Fat-Frumos.

Fat-Frumos si toti ai lui,
Fiinca unde nu-i poveste
Lume nu-i si om nu este
Si, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Si ni l-au rapit piratii,
Vamesi vigilenti, redati-i
Actele lui Fat-Frumos.

Dati-i viata înapoi,
Ochii mari, miscarea buzii,
Fat-Frumosul din iluzii
Si frumos numai prin voi.

Adrian Paunescu - Ființa și Averea

Sa nu mai stiu nimica
Sa nu mai stiu ce-i frica
Sa nu mai stiu
Doar dragostea s-o stiu.

Nici pofta de avere
Nici pofta de putere
Nimic, nimic,
Ce-l fac pe om mai mic.

Omul e-atîta de mic
Si-mbatrînește cu jale
Daca ajunge de fapt
Sluga averilor sale.

Fiinta omeneasca
Nu poate sa-nfloreasca
De-atîta rau,
Al meu, al lui, al tau.

Conditia umana
Palpita ca o rana
Si vai de noi,
Spre fiare înapoi.

De ce atîta ura
Si atîta lupta dura
Ce imprudent
În orice moment.

Sa fie sanatate
În urma ei vin toate
Si-ntinerind
Doar sanatosi sa fim.

Adrian Paunescu - Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai pastreaza
De-as vrea sa-ti cant m-as poticni aфон
Ai fost o nebunie si o raza
Ramai un numar vechi de telefon.

As vrea sa te mai vad dar nu se poate
Am auzit ca te-am vazut candva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta draga fiinta ta.

Mai vine cineva si mai imi spune
Cate ceva de bine sau de rau,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luand tot ce era al tau.

Candva te presimteam pe-o filfaire
Stiam apropierea sa ti-o gust.
Acum chiar sa ma tai tot nu am stire
Ca mie aproape pasul tau ingust.

A fost iubire ? Sau minciuna lunga?
Te rog da voie gandului curat
Din departarea mea sa te ajunga
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat si o adresa...
Aud ca suferi si traiesti urat
Si-ti cureti zilnic cuvenita lesa
Si tu, cu mana ta, ti-o pui la gat.

E greu sa-ti spun, dar viata impreuna
Oricat de scurta, m-a trimis sa-ti spun
Un adevar mai grav ca o minciuna,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai existi, esti trasnetul de vara
Ce mi-a lasat in creier cer topit
Dar cand te-am aruncat pe usa-afara.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Sa-ti spun sa te intorci ? Astepti zadarnic,
Ramai si-mbraca-ti viata in vopsea,
Marita-te mai bine c-un paharnic,
Sa aiba dromaderii ce sa bea.

Adrian Paunescu - Halucinatie Gramaticala Cu Hamlet

Si Hamlet strabate pamântul cu Yorick,
Cu Yorick în pumn sau cu chiar capul sau,
Caci prinsi amândoi în vârtejul istoric,
Chiar Yorick e Hamlet si nu-i pare rau.

Si Hamlet se tine pe sine în mâna
Si Yorick pe umerii sai s-a suit,
Si Hamlet miroase a mort si-a tarâna
Si tidva pastreaza în ochi un clipit.

Pamântul le e cimitirul, acum,
Bufonul cuvinte de bârfa îndruga,
Iar printul abia împlineste o ruga,
Dar cine-i pe umeri si cine-i în pumn?

A fi sau a nu fi, ce verbe de fum,
Ciudat, agramat si mortiu se conjuga.

Adrian Paunescu - Ideologia perfecta

Ideologia atlanta este perfecta.
Prin modul ei de a inculpa
Ea provoaca legi
Pe care nu le poate respecta nimeni.
Parlamentul atlant,
Strabatut de un fior,
Eminamente ideologic,
Emite legi dupa legi,
Una mai aberanta decât alta,
Una mai imposibil de respectat
Decât alta,
Pentru ca toti sa fie vinovati
În fata tuturor.

Adrian Paunescu - Iertarile

Tu sa ma ierti de tot ce mi se-ntampla,
Ca ochii mei sunt când senini, când verzi,
Ca port ninsori sau port noroi pe tâmpla,
Ai sa ma ierti, altfel ai sa ma pierzi.
Vad lumea prin lunete maritoare
Si vad gradini cu arme mari de foc,
Sub mâna mea deja planeta moare
Si în urechi am continentul rock.
Ai sa ma ierti ca sunt labilitate
Ca trec peste extreme fulgerând,
Ai sa ma ierti preablânda mea de toate,
Eu sunt nemuritorul tau de rând.
Ai sa ma ierti ca nu pot fara tine
Si daca n-ai sa poti si n-ai sa poti
Mie pierzându-te-mi va fi mai bine
Eu tristul cel mai liber dintre toti.
Si cum se-ntampla moartea sa le spele
Pe toate-nobilându-le fictiv,
Ai sa te-apleci deasupra mortii mele
Si tot ai sa ma ierti definitiv.
Ai sa ma ierti în fiecare noapte
Si-am sa te mint în fiecare zi
Si cât putea-va sufletul sa rabde
Cu cât îti voi gresi te voi iubi.

Adrian Paunescu - Iesirile din Bucovina

Cu ochii impaienjeniti,
de parca-mi palpaie retina,
am inteles, mai e putin,
si voi iesi din Bucovina.

De unde, ma intreb, mai am
in minte-atata dor de duca,
de nu raman aici sa simt
pe gard cum fanul se usuca.

Un relief nelamurit
in toamna ca niciunde alta,
si eu ce sculptor idiot
in iarba ei lucrând cu dalta.

Pritr-un intreg monumental,
un tot netot isi taie cale,
si in afara de noi doi,
sunt toate-aici monumentale.

Chiar florile aicea au
o componenta ne-ntalnita,
iar caii-nfierbintati mai stau
cu foc de iarba sub copita.

Am lacrimi pana la pamant
si port corona lor pe frunte,
ca nu as vrea sa ma despart
de acest om vazut ca munte.

E-a lui, sau e-a lui Dumnezeu
in felul ei ceresc gradina,
sa nu mai vad, sa nu mai stiu
eu ies plangand din Bucovina.

Adrian Paunescu - Iluzia unei insule

Diseara-i plecarea în insula mea
trasura de nuc te asteapta la scara,
ia-ti haine mai groase si nu-ntîrzia
caci cîini-politisti s-ar putea sa apara.

Nu-ti face probleme, birjarul e mort
si caii sînt morti si trasura e moarta,
fugim fara martori în nu stiu ce port,
în insula mea la cinci capete sparta.

Acolo, vom creste copii monstruosi,
lachei de metal si de mîzga vor rîde,
cu vesti ne-or ticsi de la mosi si stramosi,
tic-tac telegraful, cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi,
si le vom trimite în lume de-a rîndul,
ca-n sticle bagîndu-le în cîte un ochi,
Al patrulea ochi pentru casa pastrîndu-l.

Si ziua întreaga, noi goi, fara tiv,
pe sanii de foc vom zbura într-o vale,
iar eu, gospodarul, voiesc sa cultiv
grîu dulce si lenes, pe coapsele tale.

Te-astept deocamdata. E mijlocul verii,
e mijlocul iernii, ciudata poveste;
iar cînd vei urca e-n zadar sa te sperii
trasura ca moartea parîndu-ti ca este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
te-astept cu facii, patru mii sase sute,
zadarnic te sperii ca ninge mereu,
ca strajile drumului fumega mute.

Hai vino si urca si spune ceva
birjarul e mort, are sînge de cîrja
te-astept fara martori în insula mea,
port haine de nuc, sînt aproape o birja.

Iar daca nu-mi vezi fata ce mi-am gasit-o,
sa stii ca, în insula mea, totusi sînt,
eu, movila celui mai proaspat mormînt,
întinde piciorul si calca, iubito!

Si asta e totul. Plecare-i diseara
Fantoma trasurii asteapta la scara.

Adrian Paunescu - Indragostit De Bucuresti

Nu stiu de ce, pe cât m-afund în viata
ma simt atras de fleacuri omenesti,
si-mi place-n anotimpul de vacansa
sa-ntîrzi, sa ramân în Bucuresti.

De el ne-am saturat, dar el ne place,
el e un prag lovit sa vezi alt prag,
si-acum, cînd sunt satul de locul zilnic
ma simt golit si-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot batut cadensa
si-am s-o mai bat atît cât voi trai,
spre un Olimp ascuns pe orice strada
în cautarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
si au trecut aiurea anii mei
aici copiii mi-au venit la viata
si am nascut si-am îngropat idei.

La Bucuresti, copilaria toata,
visam s-ajung sa pot si eu vedea
celebrii câini ce au covrigi în coada
si sa-ntâlnesc si eu pe mama mea.

Eu vara as iubi-o pe orbeste,
dar simt ca toamna-i anotimpul meu,
când frunze si lumini pe bulevarde
mai dau halou parerilor de rau.

Când pe terase se mai bea o bere
si oamenii romante triste vor,
si-n curti se face vin din must de struguri
si toti bucurestenii au umor.

L-am parasit destul, ca azi sa-l caut
si sa-l gasesc întodeauna treaz,
nu este el cel mai frumos din lume,
dar cel mai drag ne e în orice caz.

Ma pregatesc sa fug din nou în tara
si sa cistig aripi dumnezeiesti,
sa pot gusta melancolia toamnei
în fiecare colt de Bucuresti.

Adrian Paunescu - Iubire silnica pe viata

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viata si pe moarte. Fara frica,
Compatimesc pe cei care abdica,
Dar eu raman cu mine insumi, schivnic.

Si de s-ar da si lumea pe din doua,
Cum harti politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fata,
Cazuta sub catusele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenusa,
Spre a ne desparti, se-ntemeiaza,
Si cheia singura se-nvarte-n usa
Singuratate spre a-i da si groaza.

M-au condamnat juratii mei de gheata
La o iubire silnica, pe viata.

Adrian Paunescu - Iubiti-va pe tunuri

Ma voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea sa devina
Obiect al meditatiei,
Al speculatiei,
Al filozofiei.

Fereasca Dumnezeu
De acea dragoste retorica,
În stare sa ucida
Numai eroii
Pe scenele de scândura uscata.

Alt fel de dragoste am trait eu
În zilele si-n noptile vietii mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Si nici un regizor
Nu mi-a putut iscali pieptul
Cu biata lui cerneala rosie,
De care s-au învrednicit toti actorii.

Eu însumi am ceva teatral
În fiinta mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joaca atâtia.

Adolescenti si adolescente
Se vor regasi teatral
În poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boala de care voiesc sa ma lepad
Si nu pot.

Caci nici o boala nu devine
Mai mica în tine
Daca se molipsesc si altii de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Câti tineri îsi vor face iluzia
Ca-i poti salva când te vor citi
În cuvintele mele.

Nu exista propriu-zis experienta umana,
Nimic nu e valabil decât o singura data,

Ca o seringă în vremea moderna.
Totul se arunca după folosință,
Înclusiv dragostea unui poet
Citită în cartile lui.

Nici Biblia nu folosește,
Nici Biblia n-are un conținut exemplar,
Experiența din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de ședință,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilație la inimă odată cu regizorii,
Eu aplaud și huidui împreună cu spectatorii,
Eu mă spânzur împreună cu administratorul teatrului
În acest final de veac
În care dragostea
A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joacă, dragii mei,
Tragedia dragostei
În fața scaunelor goale.
Murim și nimeni nu se uita la noi,
Actorii turbează pe scândura goală
Și poate că de-atâta singurătate
În salile în care joacă
Ei încep să ia în serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip să scape de aceste cuvinte,
A trebuit să vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-și omoare toți eroii,
Știind
Că va fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum,
Toti aveau să moară,
De moarte firească.

Dar eu sunt poet liric,
Eu încă n-am deprins învățul
De-a pune la persoană a treia
Ceea ce devoră persoana întâi.

Si de-atâtea ori am simtit nevoia
Sa ma salvez cu un plural al majestatii
Si n-am putut si unii dintre voi
Au numit, proteste,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Si nici nu am blestemata
Raceala de cuget
A sefului de cadre
Care iubeste-n taina,
În vreme ce actioneaza
Cu dosare si referinte de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor si a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
În romantismul ei
Desuet si expresionist.
Iubesc
În numele tuturor umilintelor,
Si al tuturor asa-ziselor faradelegi pedepsite
De legi fara de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o sa se predea
Lectii de literatura universala
Pe textele mele,
Biata autopsie,
Vinovata si impudica autopsie,
Câti din voi, care va veti supara pe copii vostri
C-au luat note mici
La lectia "Poezia lui Adrian Paunescu",
N-ati fi azi în stare
Sa ma ucideti
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii vostri, ci voi ati putea ramâne repetenti.

Va voi trece clasa,
Pe voi si pe femeile voastre,
În fata carora îngenunchez
Pentru sfânta rabdare pe care o au cu noi
Si pentru misteru1 care ne leaga.
Va voi trece clasa, va voi trece veacul,
Veti supravietui în poezia mea,
Si poate mai mult în pozia mea de dragoste,
Care nu e reglementata

Prin hotărâre a Consiliului de Miniștri.
O, bietii mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Si stiu ca n-am nici o sansa
În timpul vietii mele.
Sunt facut sa par altceva,
Suport interdictia de a va fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru ca-n cladirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toata munitia, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru ca în orasul nostru
Nu mai e loc nicaieri altundeva de poeti
Întrucât primaria e plina de functionari.

Teatral, teatral, într-adevar,
Si rugindu-va,
Implorindu-va,
Ordonidu-va:
Pace si dragoste
Si daca sunt pe lume si dragostea, si pacea
Va fi si Truda de-a le pastra.
Bucurati-va ca mai aveti
Poeti din acest os,
Pasari de aceasta marca,
Împulsuri în aceasta directie.
Bucurati-va, bucurati-va, plângând,
Ca în vreme ce voi ma credeati surghiunit
În sintaxa unei singure orientari,
Sa lucrez ca orbetele
Pentru infatisarea voastra festiva,
Eu iubeam si scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, fratii mei tineri,
Pe voi, care ma veti citi crezând
Ca veti avea ceva de învățat din poezia mea de dragoste
Va rog, nu pariați prea mult
Pe aceasta iluzie.

Nimic nu se învata de la nimeni
Pâna când nu înveti acel lucru
Din propria ta experienta.
Voi ma veti iubi
Abia dupa ce
Veti ajunge-n situatia mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e initiere,
În versurile mele nu veti gasi
Describe somptuos
Pozitiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiana
Sau chiar daneza.
O, nu. Toata poezia mea de dragoste
E o imensa vatra de cenusa
La temelie unui rug
Ce arde încă.
Luati aceasta carte-n mâini,
Aceasta macheta a unui teatru tragic,
Iubirea e tragica.
Pentru ca iubirea e moarte,
Iubirea e tragica
Pentru ca actorii o rostesc cu suflarea taiata,
Mareata cum e
În scriitura pe care au învățat-o,
Dar abia asteapta sa coboare
Dupa ce si-au îmbracat hainele de strada
În fierbintea, urâtă, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
În sala pe fiecare-l asteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fata pura plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se saruta pe scena cu o actrita.
Vai, eterna contradictie
Dintre arta si viata!

Nu va luati dupa spusele mele, ci dupa cele scrise
Cititi cartea mea
Când viata v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretentia sa va învat nimic,
N-am decât orgoliul de-a ma alatura
Cu toata cenusa distrugerii mele
Cenusilor voastre,
Caci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarasi BR> Lumea.

Si când veti vedea
În fata ochilor vostri arzând de iubire
Tunurile veacului pregatindu-se s-a-distruga
Câmpiile si fabricile,
Oamenii si muntii,

Pasarile si pestii,
Bibliotecile si spitalele,
Mormintele si bisericile,
Nu pregetati, aruncati-va hainele de pe voi,
Îmbratisati-va, sarutati-va,
Si pentru ca pamântul e rece,
Iar tunurile care vor sa-l distruga sunt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionata de-atâtea arme,
Sub ochii holbati ai armatelor,
Sfarimând ochelarii gretosi ai generalilor,
Fara nici o rusine,
În numele singurei religii care ne uneste,
Credinta în continuitatea speciei umane,
Iubiti-va,
Iubiti-va pe tunuri!
Concediati tunarii
Si dezamorsati obuzele
Si dati-ne acest prim si netrecator
Semn al pacii universale.

Iubiti-va,
Iubiti-va pe tunuri!
Iubiti-va pâna le veti hodorogi,
Pâna le veti scoate din functiune,
Iubiti-va aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmpla s-aveti în mâini,
Actele voastre, banii vostri, oglinzile,
Chiar si aceasta carte care nu are decât meritul
Ca apartine unui om
Care în viata lui, desi n-a avut norocul
Sa faca dragoste pe nici un tun,
Când n-a dormit si n-a scris,
A iubit
Cu disperarea conditiei umane,
Cu lacomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Si cu daruirea muribundului.

Faca-se profetia mea,
Fie o data pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

Adrian Paunescu - Iubito, Vine Toamna

Iubito, vine toamna peste toate
Bacovia reintra în portrete
Cad frunze picurînd singuratate
Si tu ai gesturi parca mai încete.

Si te iubesc la echinox si dupa
Iubito, vine toamna sa decline
Sa macine, sa naruie, sa rupa
Al lumii apogeu de feminine.

Cum tu ramii la tarmure de mare
Eu plec s-astept si crivat si omaturi
Si sa ma-mbat la mese singulare
Cu umbra lui Bacovia alaturi.

Iubito, vine toamna dinspre munte
Cu ghilotine si anestezie
Tot omul e un snop de amanunte
Care ameninta esenta vie.

Cu hachite si mofturi si-alte alea
Îmi esti pedeapsa, dar îmi esti si doamna.
De pomi sinucigasi se umple valea
Iubito, te iubesc si vine toamna.

Natura se închide ca un templu
Cu lacate de fosfor si rugina
Eu mortii mele te voi da exemplu
Cît esti de disperata si senina.

Iubito, vine toamna pîna-n oase
O simt în mîna care ti se-ntinde
Priveste, ies fumuri peste case
Iubito, dupa toamna vin colinde.

Adrian Paunescu - La Nunta Ta

Eu vin la nunta ta, iubito
Si nu voiesc nimic sa-ti cer
Dar roaga-ti nasii sa ma lase
Sa-ti cînt la nunta lerui ler.
Colindator fara de casa
Colindator fara noroc
Un strop de vin si-un strop de pîine
Îti cînt si-apoi o iau din loc.
R. Dreptul sa colind îl cer
Dalbe flori si lerui ler
Pentru ea, doar pentru ea
Maritata mea!

Am drum în fata si în urma
Din cînd în cînd mai mor prin munti
Dar am venit sa-ti cînt colindul
Preafericitei tale nunti.
Pot sa-l rostesc si din picioare
Nu am pretentii de mesean
Un strop de vin si-un strop de pîine
Si-am sa-ti colind nepamîntean.

Iubita mea vînduta lumii
Nimic n-as mai putea sa sper
Ca florile nu mai sînt dalbe
Si lerui nu mai este ler.
Dar eu colind batut de lacrimi
Colind si voi mai colinda
La toate nuntile dîn lume
Afara doar de nunta mea.

Adrian Paunescu - La adio

Se afla litere si farduri
Si niste munti sunt intre noi
Dosare-nchise, triste garduri
Si nici nu o sa mai vina apoi.
In pragul iernii absolute
Saruta-mi tampla alba, hai
Si-apoi scufunda-te si du-te
In orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic sa-ti spun
Pe curand sau ramas bun
Aparu, numai nu, la adio tu.

De ce sa iti spun la revedere ?
N-as mai avea nici un motiv
"Adio" drepturile-si cere
Ca te-am pierdut ddefinitiv.
Si de la mine pana la tine
Cuvantul insusi va-ngheta
Nici sa te strig nu stiu prea bine
Iubita mea, pierduta mea.

Cand te-am vazut ultima oara
Stiai si tu, plangeai si tu
Si-ai plecat cu tot cu gara
Nici tren nu mai exista, nu.
Eu m-am intors inca o data
Vroiam sa vin pe urma ta
Dar unde-i linia ferata
Parca a luat-o cineva.

Eu ti-as mai spune amanunte
Destinul de-as putea sa il schimb
Iubita mea de peste munte
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de atunci nu o voi gasi-o
Si eu acela am murit
Sub cinic nuclear adio
Noi bietul cuplu parjolit.

Adrian Paunescu - Leagan Pentru Toata Copilaria

Pune-ti, copile, capul pe perna,
Te-asteapta vise, prunc adormit,
În vise viata este eterna,
Cu ceruri blânde si fara sfârșit.

Ce stii tu-n lume câte se-ntâmpla,
Nici nu e bine tu sa le sti,
Lumea-ngenunche la a ta tâmpla,
Si, lângă tine suflet, cor de copii.

Astazi, copile, eu îti dau pâine,

Tu pâinea asta o musti firesc,
Ce-ti dau eu astazi tu-mi vei da mâine,
Eu, leganându-te, îmbatrânesc.

Trupul tau fraged ca un mestecan
Sa se îndoiaie gales în somn,
Ca sa cresti mare, plâng si te leagan,
Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ti-o scapar
Luminii tale sa-i dau ecou,
Dormi, fericitule, ca eu te apar,
Ca eu în tine ma nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tai sunt vii
Si mai au viata si mai au zile,
Sa crezi ca pururea ei vor trai.

Mama si tata tie-ti vor face
Leagan de stele si de ninsori,
Sa-ti fie bine, sa dormi în pace,
Sa ai lumina la ursitori.

Pune-ti, copile, capul pe perna,
Dormi si viseaza bunul tau vis,
Ca-n vise viata este eterna,
Visul e lumea ce eu ti-am promis.

Pat de rachita mirositoare,
Leagan albastru si-ncondeiat,
Pentru copilul care rasare
Si-ai carui ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagana, vegheaza tata,
Somnul ti-l apara ochi parintesti,
Dormi si viseaza ca lumea-i gata
Si te asteapta numai sa cresti.

Mie-mi trec anii, tie-ti vin anii,
Poate ca mâine îti va fi greu,
S-accepti ca astazi eu ti-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.

Adrian Paunescu - Lemn de foc

Si va veni o vreme, cand toate se vor spune
Si ce-i banalitate, va deveni minune,
Si va urca iubirea la rangul ei cel mare
Si am sa vin la tine, sa cad de pe picioare.
Si ca sa-mi fie bine, eu cred ca e mai lesne,
Sa fiu copac in lume, sa port pamant pe glezne
Si inca de cu toamna, de toamna ce-o sa vina
Sa pot intra sub iarba, sa capat radacina...
Si cand se lasa noaptea pe noi ca o arsura
Cu florile nebune, sa te sarut pe gura...
Tu insuti ma vei pune pe foc, cum se cuvine
Dar cand voi arde-n soba, voi fi din nou cu tine.
Si n-ai sa stii probabil, prin crivatul de sange,
De ce se uita focul in ochii tai..si plange...

Adrian Paunescu - Lied vechi de dragoste

Un stingher,
Alt stingher
Nu pot face doi.
Geru-i ger,
Leru-i ler,
Fara noi.

Ninge sa desparta cifrele si mirii,
unu si cu unu nu se mai fac doi,
tabla adunarii, tabla înmultirii
ne trimit acasa, singuri amîndoi.

Si vor fi consilii de juris-prudenta
si vom duce-n brate cositor topit.
si voi scrie-o carte numai decadenta
ale carei titluri au si-ncaruntit.

Trec pe lînga tine tipatoare trenuri
botezate-n templul prafuitei gari
si de fiecare te-ndoiesti si tremuri
si la geamul negru speriata sari.

Cîte brazde tulburi pasul meu rastoarna
în împotrivire vesnic sa ma scald
dar acum, ca totul a intrat în iarna,

vreau sa-ti fie bine, vreau sa-ti fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai tin minte,
n-am avut rabdare, n-ai avut noroc,
între noi, femeie, nu au loc cuvinte,
felinarul nostru a fost pus pe foc.

Tu, îmblînzitoarea starilor de luna,
tu, zamislitoarea starilor de gri,
cum suporti întreaga liniste comuna,
cînd erai nascuta spre a ma iubi.

Unul si cu unu nu mai vor sa faca,
nu mai vor sa faca niciodata doi,
tabla adunarii tremura saraca,
s-a mutat întreaga lume între noi...

Umbre fara forme s-au urcat pe ringuri,
vînturile iernii cauta raspuns,
unu minus unu fac doi oameni singuri,
unu minus unu, asta am ajuns.

Adrian Paunescu - Lume, lume

De la mine pîn' la tine
Numai fluturi si albine,
De la tine pîn' la mine,
Numai rau si nici un bine.

De la mine pîn' la ea,
Numai lant si numai za,
Unde-i ea si unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi pâna la lume,
Numai fiare fara nume,
De la lume pîn' acasa,
Numai vreme friguroasa.

De la mine pîn' la ei,
Numai lupte si scînteii,
Ei acolo, eu aici,
Si-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,

Numai gusteri si ruine,
Din neant la dumneavoastra,
Numai gratii la fereastra.

De la noi pâna la noi,
Numai ei, din doi în doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de razboi.

De la toate pâ'n' la toate,
Numai tu, singuratate,
Numai tu si eu si plânsu-mi,
De la eu pâna la însumi.

Adrian Paunescu - Lumineze-ne Zăpada

Lumineze-ne zapada
Care mistuie Carpatii
Lumineze-ne zapada
Care cade pentru altii.

Lumineze-ne zapada
Care cade pentru altii
Cer de gheata si cenusa
Care cade pentru altii.

Ce absurd cristal acesta
Început în noaptea vineri
Ca-naintea ei fusesem
Înca vii si înca tineri.

Eu aud o lumînare
Cum trosneste timpurie
Pe Carpati în timp ce ninge
Pentru sfînta cununie.

Pe Carpati se-aude-un preot
Locul nuntii cautîndu-l
Fulgii luminîndu-i calea
Cad cutremurînd pamîntul.

Este turture mireasa
Tinere, ridica-ti spada
Ne-ameteasca-ne zapada
Lumineze-ne zapada.

Adrian Paunescu - Manifest pentru sanatatea Pamântului

Aproape am ajuns sa ne mândrim
Ca mai rapid în acest veac se moare,
Ca noi ne-mbolnavim si suferim
De boala bolilor fara scapare.

Stupizi actori ai tragicului rol,
Mai si avem puterea inumana
De a vorbi despre acesta rana
Ce va lasa pamântul strep si gol.

Noi sântem fiii veacului bolnav,
Noi sântem cancerosii de elita.
Nu ne mai vindecam cu niciun praf,
Bieti iovi pe o planeta parasita.

Si mai avem si straniul obicei
De-a spune, si-n piept a ne si bate
Ca moartea ne-a facut averea ei
Vânzând înstrainata sanatate.

Si chiar acum, când eu acestea scriu,
Când va vorbesc plângând la fiecare,
Pentru un om sub cer e prea târziu...
Un om macar ireversibil moare.

Oameni politici înca sanatosi,
Barbati puternici situati la cârma,
Priviti acest pamânt de cancerosi!
Uitati-va voi însiva în urma!

De nu cumva sunteti si voi pânditi
Si de sfârșitul nu va e departe,
De nu v-a pus în drum ca sa-i stârniti
Ogoare de cenusa muma moarte.

Si daca va convingeti ca-i real,
Ca omul haituit de moarte este,
Ca zeul lumii cade de pe cal
Strapuns ca de leucemii celeste,

Daca nevasta unuia sta sub
Puterea bolii mari ca într-o cusca,
Daca e cancer într-al lumii trup

Si-n nervii ei miros de praf de pusca,

De ce luptati cu armele de foc
Si-ati dus mortea la perfectiune?
De ce nu puneti banii la un loc
Pentru aflarea leacurilor bune?

Ca nu atât un ne-nsemnat câstig
Al vreunui doctor sa ne enerveze,
Ci banii dati pe moarte si pe frig
Sa puna omenirea-n paranteze.

Nu-i numarati ilustrului chirurg
Banii luati pe grave operatii
Daca nu stiti si banii care curg
Ca sa distruga rase, neamuri, natii!

Matusa mea face economii
La gaz, lumina si ades la carne
Fara a-ntelege si a sti
Ca-n spate omenirea-i pune coarne.

Degeaba sânt chemati marii sarmani
Cureaua sa o strânga cu credinta,
Când voi zvârliti fara vreo trebuinta
Sudoarea lor si-a sutelor de ani.

Ne mor parinti de cancer si ne mor
Copii si frati, si cunoscuti si rude
Nimic n-amâna ora mortii lor,
Urechea cerului nu-i mai aude.

Am merita si noi sa mai traim.
Dati banii nostri pentru sanatate,
Ca astazi am ajuns sa ne mândrim
Cu boala nostra, prima între toate.

Vrem viata pentru cei ce i-am nascut.
Vrem viata pentru noi, aflati în viata,
Ca moartea chiar în noi lucreaza mut
Acum, când noi vorbim despre viata.

Vrem sa traim! Putem sa dam si spert
Pentru macar un an de sanatate.
Opriti va imploram acest comert
De moarte si de tot ce nu se poate.

Oameni politici, bunii nostri frati,

Noi v-am cedat si ranguri si proportii.
Dar nu putem continua.
Stopati aceasta competitie a mortii...

Adrian Paunescu - Masina de tuns

Cine-ar fi putut sa stie
Nimeni nu mi-a dat raspuns,
Despre marea energie
A msinilor de tuns.

Prea mi se parea urata
Si-as fi vrut de ea sa scap
Cand scotea un fel de bata
Din frumos, pletosul cap.

Nu ma mai tundeau parintii
Ci frizerul pomadat
Care mai scotea si dintii
Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbhghi in crestet
Ce cu truda a crescut
Va mai da un sclipet vested,
Va cadea intr-un minut.

Nu am sa mai dau din plete,
Voi fi trist si mic si chel
Si dispretuit de fete:
"Lasa-l, lasa-l, vai de el".

Noaptea stam cu capu-n perna
Si plangeam si eu in gand
Si problema mea eterna
Ar fi fost sa il vad crescand.

Doamne, unde-i adevarul
Intr-o lume cu frizeri,
Daca mie-mi creste parul
Si se duce nicaieri ?

Si uitam incet de dansul,
Aveam treburi fel de fel,
Pana cand plateam cu plansul
Faptul ca eram iar chel.

Simt si-acum ca ma mai doare
Orice punct unde-au ajuns
Foarfecele muscatoare
Si masinile de tuns.

O masina infernala
Ca un soarece subtil
In toti anii mei de scoala
Mi-a ras parul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine!
Cei de-acasa iarasi spun,
Si porunca lor revine
Si frizerul e nebun.

Ma aseaza la oglinda
Tanar, liber si frumos
Si-mi vad fata suferinda
Cand mi-arunca parul jos.

Stiu ca totul chiar asa e,
Cum a fost sa simt atunci,
Cand se hotarau sa imi taie
Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume,
In conventii merg si eu,
Un frizer va sti sa-ndrume
Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe,
Dintr-un sat tacut din sud,
Un frizer imi scrie carte,
Foarfecele i le-aud.

Si inchid cu forta ochii
Si-as voi sa uit acum
Pe frizerii mediocri
Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-aseaza la oglinda,
Iar ma vad precum am fost,
Iar, cu fata suferinda
Caut faptei lor un rost.

Dar o mana tremuranda
Imi mai da si azi raspuns

Prin tic-tacul de osanda
Al masinilor de tuns.

Afla totusi adevarul
Cautat de-atatea ori,
O sa-ti creasca liber parul
Numai dupa ce-ai sa mori.

Adrian Paunescu - Mi-e imposibil fara tine

Nici nu mai stiu daca erai frumoasa
Si nici in ce culori iti sta ma bine,
Stiu doar ca amintirea nu ma lasa
Si ca mi-e imposibil fara tine

Vizionez femei nenumarate,
Femei interesante ma mai suna,
Dar rece si strain ma simt de toate
Si nu ma vad cu ele impreuna.

Nu pot nici sa-mi explic intreaga drama,
Care-a decurs din intalnirea noastra,
Dar vechiul loc al dragostei ma cheama
Si tu imi faci cu mana la fereastra,

Subtile explicatii cui i-as cere ?
Tot prostul face pe interesantul
Si-n condamnarea asta la tacere,
Mai conversez de-a surda, cu neantul.

Si cum sa transformam iubirea-n ura,
De ce nu noi, ci solii sa lucreze,
Si sa patam simtirea cea mai pura,
Punand incendiul tot in paranteze ?

N-as vrea sa te-ndarjesc sau sa te sperii,
Nici sa te fac sa te-ndoiesti de tine,
Dar eu te-am adorat fara criterii,
Este bolnav, al patimii depline.

De dragul tau, am fost cu lumea-n lupta,
Te-am aparat de barfe si de crivat,
Si dupa toata veghea ne-nterupta,
Cedez numai in lupta impotriva-ti.

Si, totusi, tu ai fost cea mai frumoasa,

La mine-n brate iti fusese bine,
Obsesia iubirii nu ma lasa
Si-mi este imposibil fara tine.

Adrian Paunescu - Minciunile

Dar, hai, sa ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, sa ne spunem minciuni si mai mici,
Asa cum amantii le mint pe amante
Si ele îi mint pe pamânt pe aici.

Dar, hai, sa ne spunem cu patos brasoave,
Dar, hai, sa vedem cine minte mai mult,
Asculta delirul consoanelor grave,
Cum si eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasa, e foarte frumoasa
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Asa ca, te rog, si pe mine ma lasa
Sa palavragesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe si solo
Si ies campioni mincinosii cei mari,
Dar, draga Pacala, tu ce faci acolo?
În campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a mintit niciodata,
E multa minciuna la noi pe pamânt,
Sunt false recursuri si nu-i judecata,
Balanta cea veche-a dreptatii s-a frânt.

Dar, hai, sa mintim fara nici o rusine,
Dar, hai, sa mintim în direct si-n raspar,
Ca poate prin rau vom ajunge la bine,
Minciuna suprema va fi adevar.

Adrian Paunescu - Miros de coasa

E amurg si mai raman
Langa foc si amintire,
Ma adun din risipire,
Si incep sa cant pagan.

A fi fire si nefire,
Nu mai stiu ce mai ingan,
Umbla cineva la fan,
Simt venind miros subtire.

Taie cineva lucena,
Cu o coasa veche, grea,
Ca si cand si-ar repeta
Ca doar moartea e eterna.

Parca-as sta, parca as pleca
Parca sunt altcineva.

Adrian Paunescu - Moartea batranilor

Mai muncim o vreme, tata-mare,
Ca sa strângem bani de-nmormîntare,
Mai muncim o vreme, mama buna,
Si-or sa ne îngroape împreuna.

Leu cu leu ati adunat o viata,
Ati facut economii de piata
Si acum asa a fost sa fie,
Sa n-aveti bani pentru sicrie.

Vremuri mari, puternice reforme,
Toate cheltuielile-s enorme,
Pune, tata, capul pe o perna,
Viata ta a devenit eterna.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte,
Trage-te, batrîne, într-o parte
Si ramîi, pîn-la sfîrsit, de paza,
Ca altfel te devalorizeaza.

Mai muncim un an, în saracie,
Poate, pîn-la urma, cine stie,

N-avem dreptul de a fi statuie,
Dar macar un lemn si niste cuie.

Pune, mama, masa mai saraca,
Sa le dam si alor care pleaca,
Sa la stam cu mila împotriva,
Printr-un biet colac si o coliva.

Lasa-ti, mama, ochii peste tara,
Sa o faci din moarte sa tresara,
Ca pe noi din nou sa nu ne nasca,
Fara-o-nmormîntare crestineasca.

Groapa ne-a urcat pîn-la calcîie,
Dar n-avem nici bani pentru tamîie,
Si lumînararii ne despoaie,
Si ce scump si drumul pîn-la rai e!

Tîine, mama, tine, tata, usa,
Sa nu intre peste noi cenusa,
Hornurile gri sa nu-si reverse,
Peste noi cenusile perverse.

Ce impozit fiecare boala,
Ce exploatare ireala!
Scîndura sicriului ne costa
Mult mai mult ca viata noastra, fosta.

Pune, tata, mîna pe-o secure,
Sa luam sicrie din padure,
Pune, mama, mîna pe o pîine
Si împarte-o, ca murim chiar mîine.

Vremuri de inflatie si sila,
Moartea însasi a ajuns umila
Si, în fond, pe noi ce ne asteapta?
Doar o sinucidere-nteleapta.

Noi, batrînii, am ramas pe drumuri,
Într-un crematoriu numai fumuri,
Si murim, ajunsi pe înnoptate,
Marfa cea mai ieftina din toate.

Adrian Paunescu - Mortul învingător

Ce tara, ce morala, ce prapad,
Un fapt de viata mai grozav ca toate,
Un mort este votat majoritar
Si-n clasament pe toti cei vii îi bate.

Asa a fost si este si va fi
Conflictul de-ntuneric si de groaza,
Un mort învinge pe cei vii la vot
Si ei aproape cred ca îi triseaza.

Si, vai, absurde autoritati
Se strâng buluc si judeca draceste
Si îl declara pe învinsul lui
Învingător, doar pentru ca traieste.

Si mortului ce i-a învins pe vii
Nici nu au apucat sa-i faca groapa
Si-n primaria lui de-nvingător
E ordin ca petrecerea sa-nceapa.

Si prostii rîd, în nebunia lor,
Întarâtati de linistea nocturna
Si unul zice: hai sa-l îngropam,
La locul care-i place lui, în urna.

Ce tara, ce morala, ce prapad,
Politica de-a pururi surdo-muta,
Învingătorul se întoarce-n sat,
Dar voturile lor nu-i mai ajuta.

Probabil, e-o parabola, aici,
Chiar daca nu o pomeneste cartea,
Traim învinsi în fiecare zi,
Iar, ca sa biruim, platim cu moartea.

Adrian Paunescu - Mugur De Nichel

Primavara în tari dezvoltate
Un mugur de nichel strabate
si-un verde ciudat, monoton,
Livezi de sapun si sampon,
Primavara în tari dezvoltate.

Primavara, a câta putere?,
La vama nici acte nu-ti cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primavara doar ea granicer e.

Primavara pe-aici e o criza,
Raspunde cu-o frunza si-o fisa
Si oamenii-i sunt bietii servi,
Primavara-i o criza de nervi,
E o criza ea însasi în criza.

Adrian Paunescu - Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo,
Ca îmi provoci de buna voie rau,
Ma înnegresc la fata ca Othello
Si mâinile pornesc spre gâtul tau.

Dar dintr-o data mi se face mila,
De orice gând razbunator ma usc
Si, cum te stiu curata si umila,
Simt mâinile ca-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul ma intereseaza,
Un simplu zvon ma poate-asasina,
C-am auzit cu jena si cu groaza
Ca-ti faci un fel de mica lumea-a ta.

Au fost destule între moft si tâfna,
Cu scene de amor si de razboi,
Dar ma stupefiaza aceasta râvna
De a distruge totul între noi.

Alerg, în fata lumii, ca o torta,
De dinainte de-a te naste tu,

Dar nu-mi îngadui nici-un gând de forta,
Sa te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alaturi fara proba,
Acum, de dorul tau nu pot sa dorm,
Va trebui sa-mi las la garderoba
Aceste mâini care-au crescut enorm.

Adrian Paunescu - Nasterea lui Eminescu

Ciudata noapte simt ca o sa fie
si-o sa trazneasca în dictionar,
la noapte, în Moldova mijlocie,
se naste Eminescul nostru iar.

A fost sortit sa vina-n cea mai dulce
si-n cea mai sfâsiata dintre tari,
pleca-vor toti ai zilei sa se culce
si-l vor primi stramosii lui calari.

Asa firesc se-ntâmpla nefirescul,
pamântul nostru sufera adânc,
la Ipotesti se naste Eminescu
si-n toata România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec si o slova,
se naste steaua celor ce-au tacut,
îngenunchez, în fata ta, Moldova,
si mâna mult lovita ti-o sarut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâsiata
ai fost, Moldova, cum sa spun nu pot,
dar Eminescu ce se naste, iata,
în Doina lui, o sa cuprinda tot.

Ciudata noapte, noaptea noastra mare,
o noapte cum a fost la început,
si, de la Cernauti si pân' la Mare,
pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toata,
toti fratii-nstrainati se regasesc,
în el o inima va sti sa bata
acum si vesnic, dorul românesc.

În Voronet s-a rasculat albastrul,
ca dintr-un cer frematator de frati,
la noapte-n tara va urca un astru,
se naste El, Români, va închinati!

Adrian Paunescu - Ne mor prietenii

Ne mor prietenii, ne mor,
Murim si noi în moartea lor,
Ca-ntârzie îngrozitor,
Într-una, primul ajutor,
Chemat la patul tuturor,
Mereu, e de ales: or-or!
Se rupe ata pe mosor,
Tusesc segmentele-n motor,
Ne mor prietenii, ne mor
Murim si noi în moartea lor,
Si amintirile ne dor,
Ne mor prietenii, ne mor.

Adrian Paunescu - Nebun de alb

Acum sunt mai pustiu ca totdeauna,
De când ma simt tot mai bogat, de tine,
Si-mi stau pe tâmpile soarele si luna,
Acum mi-e cel mai rau si cel mai bine.

M-as jelui în fel de fel de jalbe
În care nici n-as spune cum te cheama,
Patrate negre si patrate albe
Îmi covâresc gradina si mi-e teama.

Si, uite, n-are cine sa ne-ajute,
Abia-si mai tine lumea ale sale
Si-ntr-un perete alb de muze mute
Nebunii negri cauta o cale.

Prin gari descreierate - accidente,
Marfare triste vin, în miezul verii,
Iar eu sunt plin de gesturi imprudente,
Ca sa te-apropii si ca sa te sperii.

Jur-împrejur, priveristi aberante,
Copii fragili ducând parintii-n spate,
Batrâni cu sanii gri de os pe pante
Si albatrosi venind spre zari uscate.

Mi-e dor de tine si îti caut chipul
În fiecare margine a firii,
În podul palmei, daca iau nisipul,
Simt un inel jucându-se de-a mirii.

Te-aud în batalii din vreme-n vreme,
Ostasii garzii tale ti se-nchina,
Iubita mea cu foarte mari probleme,
Cu chip slavon si nume de regina.

Fiorul rece prin spinare-mi trece,
Când mi-amintesc cu gene-nlacrimate
Ca tu, de la etajul treisprezece,
Voiai sa te arunci, sa scapi de toate.

Dar tu-ntelegi, de fapt, ca nu se cade
Sa-ti pui în cumpana întreaga viata,
Ca nu-s în joc abstractele rocade,
Ci sângele ce fierbe sau îngheata.

Neputincioasa, trista si frigida,
Asa ai fost si apareai senina,
Dar cel care-a stiut sa te deschida
Nu-i fericit, ci îmbatat de vina.

De te lucram sânguincios cu dalta,
De te faceam din carnea mea, iubito,
Nu deveneai, cum astazi esti, o alta,
Pe care la caldura am trezit-o.

Lasând ambițiile de o parte,
Ne aruncam în marea nemiloasa
Si-mpreunati, ca filele-ntr-o carte,
Ne facem, din sudoare, sfânta casa.

Pe urma, vin ceilalti sa ne-o distruga
Si ochii tai ma cauta întruna
Si eu înalt nefericita ruga,
Purtând pe tâmpile soarele si luna.

Si te iubesc cu mila si cu groaza,
Tot ce-i al tau mi se cuvine mie,

Ca un nebun de alb ce captureaza
Regina neagra, pentru vesnicie.

Adrian Paunescu - Nici o carte

De cand ai plecat departe,
Ma gandesc sa scriu o carte,
Dar de-aici si pan` la tine
Nu se merge, nu se vine.

Pot sa iti fiu supus paharnic,
Tot ce-ti scriu, iti scriu zadarnic,
Si de-ar fi sa-ti mai ajunga
Cartea mea de cale lunga.

Mila ta eventuala
M-ar atinge ca o boala,
Niste lacrimi de la tine
Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie,
Daca te-as putea descrie,
Dar ma tine, ma retine
Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rana
Si o-ncercare inumana
Si nu poate nici o carte
Sa te-ajunga pana la moarte.

Adrian Paunescu - Niciodata

Niciodata

Un cântec nu-i nimic în lumea asta
Mai bine sa-l zdrobesti si apoi sa taci
Cînd el cu o iluzie nu umple
Ghiozdanele copiilor saraci.
Destul cu-atîtea gastii aristocrate
Ce cauta si-n cîntece cîstig
Un cântec nu-i nimic daca nu face
Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodata, niciodata

Sa nu uitam de cei mai tristi ca noi.

Dezmostenitii-si cauta o cale
Nenorocitii trec cu pasii grei
Nu ne putem închide-n cabinete
Facînd usor abstractie de ei.
Mizeria exista pîna-n oase
Popoare mor si indivizi decad
Nu-i cîntec pe pamînt sa nu miroasa
A foc, a naduseala si a iad.

Si daca toate cîntecele noastre
Nimic nu sînt si chiar nimic nu pot
Noi pentru cei saraci si fara sanse
Sîntem mereu datori sa facem tot.
Macar atît din toate sa ramîna
Din tot ce-am patimit la focul mic
Un vers, o spovedanie, un cîntec
De partea celor care n-au nimic.

Adrian Paunescu - Nimeni Nu E Singur Pe Pamant

Nimeni nu e singur pe pamant,
Cineva in grija lui il are,
Nici cei singuri-singuri nu mai sunt
Daca are umbra fiecare.

Singur stai in casa si gandesti
Ca esti singur fara mantuire,
Dar in pragul casei parintesti
Se aude-un greierat subtire.

O scrisoare-ti fosneste-n maini,
Un postas la usa ta mai bate,
Latra-n departare niste caini,
N-ai sa mai cunosti singuratate.

Asta este boala cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapa,
Cand in plinsa sete, cineva
Iti aduce un pahar cu apa.

Umbre jos si norii sus pe cer,
Cai pascand si soarele in scapat,

Om stingher in drum spre om stingher

Nimeni nu esingur pan' la capat.

Adrian Paunescu - Noapte buna, Motu, si adio

Buletin de stiri sub semn de doliu,
Umbrele pe scena se aduna,
Ai plecat din rolurile vietii,
Pentru rolul mortii. Noapte buna!

Într-o viata exceptionala,
Le faceai în felul tau pe toate
Si-a venit târâs la tine moartea,
Contrapunctul de banalitate.

Înaintemergator în viata,
Înaintemergator în arte,
Pentru ce motiv sa fii, de astazi,
Înaintemergator în moarte?

De la care band de înger tragici
Ar putea un plânset sa porneasca,
Daca însisi Beatlesii si Stonesii
Gusta înca pâinea pamânteasca?

Fara zgomot ti-ai trait sfârșitul,
Fara speculatii, fara jale,
Ai plecat din rolurile vietii,
Ca sa intri-n rolul mortii tale.

Ultimul popas, la tine-n teatru,
Unde ai venit la tinerete,
Doliul tau ni s-a urcat pe tâmpile,
De lumina ta sa ne dezvete.

O furtuna s-a stârnit în scena,
Straniu turbion al vestii rele,
Cineva, care produce noapte,
Sufla-n reflectoare si în stele.

Clipa despartirii e aproape,
Pleci, într-o tacere suferinda,
Parca mor, si eu, putin, cu tine

Si îmi pierd imaginea-n oglinda.

Freemata prin tara vesti cumplite
Si noroiul ne-a cuprins cu brio,
Sa nu uiti sa-l vizitezi pe Shakespeare,
"Piesa-i gata si ai tras oblonul",
Noapte buna, Motu, si adio.

Adrian Paunescu - Noaptea de adio

M-ai condamnat sa nu mai stiu de tine
Si am primit umil sentinta ta
Si-acum, cand nici o veste nu mai vine,
Ma tem de totce s-ar putea intampla.

Ma tem de ape care iau cabane
Si de pierduti calatori prin munti,
Ma tem de lacrimarea din icoane
Si de secrete pregatiri de nunti.

Eu care ti-am vegheat, si zi, si noapte,
Itregul mers discret prin Univers,
Cum i-as putea permite inimii sa rabde
Acest umil accident pervers ?

E inutil sa-ti mai aduc elogii,
Cand tu ai hotarat ca nu mai esti,
Dar eu conspir cu meteorologii
Si cu desenul zatlui din cesti.

Astept sa treaca tragica betie,
Si tu sa te intorci dintre straini,
Ingenunchiati, eu tie si tu mie,
Sa pot sa ma inchin si sa te inchini.

Sa ne iubim in noaptea de pe urma,
Ca punct final intregii nebunii
Apoi ai dreptul, sa te-ntorci in turma,
Ca linistit sa pot si eu muri.

Adrian Paunescu - Noaptea dinaintea primaverii

Cu floarea ploii intre dinti
Si cu-un cutit de apa-n maini,
Voi spinteca taceri fierbinti
Sub tainicul latrat de caini.

E noaptea fara de hotar
Si ploua fara de cuvânt
Si lacrimi vechi in ochi tresar
Si-un foisor in cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un fagas,
Cutit de apa nu mai am,
In intunericul de pasi
Sar caii speriasi in ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur
La fulgerul intermitent,
Stau norii ca-ntr-un abajur
Insurubati in continent.

Si-mi creste floarea ploii iar,
Si-mi cade catre dinti pe chip
Cutit de apa jugular
Si mi se face dor sa tip.

Dati ploaia lumii mai incet
Ca sa se poata auzi
Cum inima unui poet
Mai face - n miezul noptii zi.

Cutit de apa-n dreapta mea
Si floarea ploii intre dinti
Ce neguri voi mai spinteca
De dorul zorilor fierbinti?

Si iarasi toate cate-au fost
Devin ce-au fost in mod firesc
Si nu mai are nici un rost
Ca lacrima sa mi-o pazesc.

Si-adorm ca un iesit din minti
La umbra unei negre paini,

Cu floarea ploii între dinți,
Cu un cutit de apă-n mâini.

Adrian Paunescu - O iubesc pe Alba ca Zapada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în fața ei și-o vad,
O iubesc pe Alba-ca-Zapada
Și albastrul ochilor prapad.

Uneori ea spune și cuvinte
Cum ar fi că frigul e frumos,
Dar îmbrățișarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e departarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
Și mă tem că se topește ea.

Îmi pastrez în drob de gheață spada
Nici n-aștept să se mai facă zi,
Și pornesc spre Alba-ca-Zapada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Și mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Și îngheț pazind-o vinovat,
Și mă tem că va fugi-n poveste
Și-o să moară la vreun dezghetăt.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femeii,
O iubesc pe Alba-ca-Zapada
Și-am să mor în basm de dragul ei.

Adrian Paunescu - O veste

Telefonul plange, parc-ar vrea sa-mi spuna
Ca sarmana Tanti a patit ceva,
C-a venit pe lume ca o veste buna
Si-a plecat din lume ca o veste rea.

Din aceasta clipa, ea nu mai exista,
De pamant e floarea trupului plapand,
A murit femeia singura si trista
Ce ne invatase a trai tacand.

Se apleaca-n berna la feresti lumina,
Toata vestea buna e o veste rea,
A murit sarmana, blanda Tanti Tina,
Noapte buna, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa
De atata sunet fara nici un rost,
Vestea rea sa vina, si din el sa iasa
Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu incepe, tragic, sa-si plateasca
Fara opozitii, fara de cuvânt,
Marea datorie, vama pamanteasca,
Prin batranii nostri ce devin pamant.

Adrian Paunescu - Oratie de nunta

Astfel dupa tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau deceptii, vreau singuratate,
Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul si eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glont
Ultima speranta, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar gablonz.

Nu-i nici o problema, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta sa neg...
Si cu pasiune, si cu voluptate
Si credeam în tine, vrednic si întreg.

Hai, întinde mâna pentru despartire

Schimba-ti telefonul, ca si eu mi-l schimb
Salutari miresei, salutari la mire,
Poate se rezolva toate între timp.

Întra în multime, nimeni n-o sa stie
Doua, trei persoane care ne-au ascuns,
Eu voi tine minte scurta nebunie
Si-ntrebarea noastra fara de raspuns.

Firea ta ciudata n-o voi regasi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu ramâi un mit.
Nunta fericita, te-am iubit, adio,
Nu întoarce capul, pleaca, te-am iubit!

Vezi ca se confirma bârfa despre mine:
Te-am lasat deodata crud si nefiresc
Totusi tine minte, tine bine minte
Te salvez de mine fiindca te iubesc.

Adrian Paunescu - Ordinea De Zi

Dup-atîtea grozavii care mai sînt
Si-naintea celor ce vor fi
Noi, cei simpli si cei buni de pe pamînt
Vrem o alta ordine de zi.
Recunoastem, sînt probleme fel de fel
Se mai vinde pielea unui urs
Dar înaintam solemn acest apel
Dar înaintam acest recurs.
Viata noastra unde e?
Viata noastra, ce-ati facut cu ea?
În cuprinsul tablei noastre de valori
Peste aur si argint si diamant
Pentru noi, ca simpli muritori
Viata-i lucrul cel mai important.
Viata noastra n-are parca nici un rost
Viata noastra e un ban de schimb
Pe pamînt noi, oamenii, o ducem prost
Si murim absurd si la netimp.

Daca-i bal, atunci sa fie, totusi, bal,
Protestam în modul cel mai crunt
Nu vrem mila sau concediu medical
Vrem sa ne înscriem la cuvînt!
Haideti sa uitam sa vietuim urît
Mai avem pe lume ce iubi

Si satui de surogate pâna-n gît
Sa refacem ordinea de zi.
Daca-i bal, atunci sa fie, totusi, bal
Si un ceai sa fiarba în ibric
Puneti viata noastra punctul principal
Si în rest sa nu vorbiti nimic.

Adrian Paunescu - Pacient La Final De Veac

Si afla, doctore, c-aici ma doare,
Acolo unde geme-un colt de tara,
Acolo unde plînge fiecare
Ca natiunea noastra sa nu moara.

Iar daca e de completat o fisa,
Te rog, permite-mi sa o scriu cu sînge,
Începutura bolii este grija,
Am tricolorul ciuruit pe sînge.

Farmacopeea sta sa se rastoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne
Si am în splina taraneasca jale.

Taiati-ma de-a lungul si de-a latul
Si dumneata si ceilalti doctori, înca,
Apoi sa-mi iscaliti certificatul
Ca nu stiti boala care ma manînce.

O, doamne, cum va înselati cu totii
Mi-e capul greu de fiecare veste
Si nici un minister al sanatatii
De folosinta, astazi, nu-mi mai este.

Sînt numai un creion care îsi scrie
Problema tarii lui, înca o data,
Si-si copiaza pe curat, tîrzie,
Aceasta dulce tara zbuciumata.

Deci, doctore, acestea se întîmpla,
Acestea sa le afle telegraful
Ma trage mîlul veacului de tîmpla
Din care nu vreau sa se-aleaga praful.

Mai am în mine bucurie multa,
Mai am în mine dorul de-a va spune

Ca nu doar voi, ci altii ma asculta,
Sa vada daca am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Ca n-aveti voi rezerva pentru mine
Eu sînt bolnav de soarta Europei
Si Pacea doarme-n inima la mine.

Încolo, cîte-o tuse, cîte-o gripa,
Dureri de sale, soc de sapte arte,
Artrita la picior si la aripa
Si, mai ales, în tot, un pic de moarte.

Adrian Paunescu - Paradox sau greseala

Mai intept ca totdeauna
Si tot atat de idiot,
Acum pricep ca e totuna,
Sa n-ai nimic sau sa ai tot.

Si paradoxul ma omoara
Si sunt nebun sa mi-l explic,
Ca totu-a fost pana aseara
Si astazi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimtirii sumbre,
Pe care mi-o-nsusesc intim,
Ca vietuim ca niste umbre
Si ca si umbrele murim.

Si, cum nu-i nimeni sa te-acuze,
De stratageme si de masti,
Cum au putut aceste buze,
S-ascunda faptul ca urasti ?

Un clopot bate într-un munte,
Cu neintelesul lui bing-bang,
Minunea dragostei infrante
Si-a suferintei dupa rang.

Adrian Paunescu - Parastas pentru iubirea care a murit

Sa-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit,
In apogeul ei nelamurit,
Mai lacrimand, de tine si de mine.

S-o asezam la locul de verdeata,
In care se ducea, pe cand traia,
Din cand in cand, sa trecem pe la ea,
Considerand ca inca e in viata.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastra,
Si moarta va ramane-n veci de veci,
Te vad si-acum, parca stiind ca pleci,
Cu mana fluturand la o fereastra.

Dar hai sa dam groparilor oferte
Si sa-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

Adrian Paunescu - Pastel de toamna

Pe muntele negru de frunza de vara
Te chem cu accent brumariu sa te sperii
Când spicul de toamna da-n spicele verii
Si cade lumina si trage sa moara.

Si sunt întrebări prin natura puzderii
Si sfârâie ploaia dintâi ca o ceara
Si vara ne-nchide în toamna afara
Femeie, barbat sub pecetea tacerii.

Aicea la munte mai poate sa spere
Si cel care moare ca moartea-i departe
Si noi sa fugim si sa scriem o carte
În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Ca suntem în lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie posta si moartea.

Adrian Paunescu - Pe steaua cu numele Paler

Prietene, dormi, ca e noapte
Si ai de batut drumuri lungi.
Spre steaua cu numele Paler,
Pe care voiai sa ajungi.

Stiam ca le meriti pe toate,
Si dreptul la da, si la nu,
Si parca uitasem ca totusi
Ai dreptul la moarte si tu.

Ai stat viata-ntreaga de veghe,
Pe muchia acestui cutit,
Cu grija dreptatii si-a tarii,
Precum îti fusese sortit.

Ce singur ai fost toata noaptea,
Ce singur în ultim popas,
Ce singur în cer te întuneci,
Ce singuri pe-aici am ramas.

Drum bun catre dincolo, frate,
Si-n viata, si-n moarte stingher,
Drum bun catre propria pace,
Drum bun catre Lisa din cer.

Armurile pentru plecare
Le-nchidem la ultima za,
Sub steaua cu numele Paler,
Ca stim c-o vei umaniza.

Si poate cândva, într-o noapte,
Zdrobiti de parerea de rau,
Noi, toti, vom afla ca e viata,
Pe steaua cu numele tau.

Adrian Paunescu - Plopii Fără El

Pe lângă plopii fara sot
Trec anii cu încetul
Si ei ar fi aproape toti
De n-ar lipsi poetul.
El nu a fost nici cînd era
Doar trecatoare copii
Împrejmuiau absentă sa
Si fara sot toti plopii.
La locul lor toti plopii sînt
Fosnind cu tot firescul
Dar n-au nici sens si nici cuvînt
Lipseste Eminescu.

Asa sîntem toti
Destinul ne-arata
Doar ploi fara sot
Cu sot niciodata.

Si primaria-i are-n stoc
Si-i numara într-una
Dar nu-i mai bate nenoroc
Si nu-i fosneste luna.
Nici primavara nu da sens
N-au vara, iarna, toamna
În jurul lor e-un gol imens
Ce Eminescu-nseamna.
Iubita e acum pămînt
Pe care-alearga mînjii
Sau a ajuns o frunza-n vînt
Într-unul dintre dînsii.

Mai bine nici sa nu-i vedeti
Sînt niste plute oarbe
Numai poetul din poezi
În cer îi reabsoarbe.
Băt cît mai trist un gînd din toti
Frunzisul vestejescu-l
Pe lângă plopii fara sot
Si fara Eminescu.

Adrian Paunescu - Pluton

Astept primavara:
vreau sa fiu dus de un pluton suav
la primul zid si împuscat cu muguri
si când voi muri sa-mi înfloreasca toate ranile,
sa vina toate albinele la ranile mele
si sa ma transporte pe aripi
catre tarâmul de polen unde merita sa ajung
cu flori cu tot, cu tristete cu tot,
cu primavara cu tot,
acum si-n veacul vecilor.

Adrian Paunescu - Poet retoric

Si pentru ce te bati mereu,
si te acoperi de rusine,
cand totul e predestinat
sa se rezolve de la sine ?

De n-ar fi noaptea pana in rame
si ziua pana in ochii tai,
ar fi sa cazi ca o epava
peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare
si miezul ne e stramt de tot,
si lumea da stufoase aripi
sa te loveasca peste bot.

Si pentru ce sa mai arati
ca-n univers domneste setea,
si pentru ce sa mai tot strigi
cand nu sti unde ti-e urechea.

Adrian Paunescu - Poetul

As sta, asa cu fata-n sus,
Lovit piezis de vreme
Si-ncet ca un izvor supus
T; i-as murmura poeme.

Si patul de sub sira mea,

Podeaua care-l tine,
Cu timpul s-ar darapana
Si-n casa-ar fi ruine

Si peste molcomul prapad
Peste privirea-mi oarba
Cu gura începând sa vad
Eu, napadit de iarba,

Din somnul ca un trist magnet
Ce stie doar sa cheme,
T;i-as mai încredinta încet
Mistere si poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chiparoasa,
Lovit de pietre dureros
Si maruntit de-o coasa.

Ar face gura si-ar sopti
Despre ce e si nu mi-i
În veacul de schizofrenii
Pân-la sfârșitul lumii

Si daca varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiti si osul,

Eu, tainic, blând si tutelar,
Calcând taceri postume,
Din toti peretii dati cu var
M-as reîntoarce-n lume,

Catre o casa, unde-acum
Si moartea mai asteapta,
Pâna sa-nceapa tristul drum
De dincolo de soapta.

Sa-ti spun ca înca nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te stiu
Pe viata si pe moarte.

As sta aici, pe-acest prundis
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar piezis,
Sa-mbatrânesc de tine.

Sa-mi suga oasele-n pamânt
De parca oase-as plânge,
Sa fiu doar calcar si cuvânt
Si-un ultim strop de sânge.

Adrian Paunescu - Preacuvantare

Simt inima dictandu-mi ritmul ei
Si-ncep sa scriu asa cum ea imi bate
O carte pura, fara de idei,
O carte de pasteluri vinovate
Ca-n fiecare vers sinucigas
Mereu e o intamplare care plange,
Mereu e condamnat un peisaj,
Mereu natura e un desant de sange
Si inima imi spune sa pun munti
Si vai sa pun in vers, paduri si nume.
Sa uit ca noi ca oameni stam infranti
Spre-a fi invingatori tot noi ca lume.
Natura e satula de idei,
Si a gasit vindecatoarea cale,
Noi suntem numai copiile ei,
Ea-i seiful actelor originale.
Acuma cand murim ne-ntoarcem bland
Cu totii spre editia cea pura
Si ploile ne-aseaza murmurand
In matricea primara din natura.
Am fost risipitori si guralivi,
Am urmarit halucinante teluri,
Murim, redevenind definitivi,
Spre-a reentra in temple si-n pasteluri.
Iata de ce simt inima in piept
Dictandu-mi ea pasteluri pentru-o carte
Si-un trasnet din natura mai astept
Ce scriu aici sa arda mai departe.

Adrian Paunescu - Presimtământul

Va veni iarna, miroase a fulg, -
Taranii pun lemne-n soproane,
Si sfintii din mistice taine se smulg
Si incaruntesc in icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc
Muntenii uitati de guverne,
Ei care nu au nici salarii, nici loc,
Ci doar existente eterne.

Va veni iarna si apele curg
Tragand dupa sine obarsii
Si-n scurtele zile cu vanat amurg
La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat si rapid,
Un rug pe sub brume se stinge
Si gura spre cer daca vreau s-o deschid
As spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig,
Un frig ce spre cerga nu mana,
Atata mai pot sa te rog si sa strig,
Da-mi aspra manusa de lana.

Va veni iarna, ba nu, a venit,
Caldura eu n-o voi gasi-o,
Ci trist am sa plec, garbovit, ostenit,
Prin muntii ce canta : Adio !

Adrian Paunescu - Primat estetic

Acum daca tu esti departe
cu mine-i parerea de rau
dar ea este arta-ntre arte
in numele numelui tau.

Si iata-ntre noi sunt hotare,
sunt vamesi si sunt graniceri,
se naste, se plange, se moare,
se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele ingheata,

de ras este numele meu
ca viata mea parca nu-i viata
cand suna frumos tot ce-i greu.

Acum, cand te plang de departe,
un vers cara-ntregul meu plans,
si iata-ne iar printre arte
cand viata era de ajuns.

Adrian Paunescu - Proverbe

Pe când lumea fierbe, noi mai mari, mai mici
Învatam proverbe ce se spun pe-aici,
Vrem o alta limba, toti ar învăta,
Lupul parul schimba, dar naravul, ba.

Hai la mosu' cu proverbe
Dai un ban, dar stii ca fierbe,
Fierbe-n sus si fierbe-jos,
Hai la mosu' cu proverbe.

Hai la mosu' cu proverbe
Pentru-n nume si trei verbe,
Iar proverbul dureros,
Hai la mosu' cu proverbe.

Avem multe treburi, fatuim oglinzi,
Fugi dupa doi iepuri, niciunul nu prinzi
Vocea ni-i peltica, deci vorbim mai rar,
Buturuga mica pleaca de sub car.

Doamne, ce osânda dinspre glasul tau,
Ca pisica blânda zgâriaza rau,
Marea mea mândrie în aceasta sta,
Ce nu-ti place tie altuia nu-i fa.

Întelesul scapa, treaba e mai grea,
Altuia-i sapi groapa, tu ajungi în ea,
Îmi vei duce dorul, frate gradinar,
Dar sa lasi ulciorul la apa mai rar.

Adrian Paunescu - Rau de moarte

Pierduta iubita de departe,
In saptamana asta cat un veac,
Vroiam sa imi fie rau, un rau de moarte,
S-auzi si sa ma suni sa-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare
Ce ar putea interveni-ntre noi,
Visam sa auzi ca sunt acel ce moare
Si tu sa incerci o cale inapoi.

Ca tot ce-i rau si mi se intampla mie,
Ajunge-n buletinele de stiri,
Si orice om din zvonul public stie,
Voiam sa cad, sa plangi si sa te miri.

Nu mi-e prea clar daca doream chiar moartea
Sau ma gandeam ca tu m-ai fi salvat,
Asa precum ne inlantuieste cartea,
Nevinovata si nevinovat.

Stiind ca tot ce fac si spun se stie,
As fi cazut pe o strada sau pe-un ring,
De un infarct sau de-o lipotomie,
Cu suferinta mea sa te conving.

Dar daca dupa legile tacerii,
Tu n-ai sa poti acest cosmar sa-l treci ?
Mai bine ma opresc sa nu te sperii
Si sa te pierd, iubita mea, pe veci.

Tacuta mea iubita de departe,
In mine insumi s-a-ntamplat ceva,
Mi-a fost atat de rau, un rau de moarte,
Dar nu m-am prabusit de grija ta.

Din egoismul meu fara rusine,
Ma-ntorc, iluminat si nefiresc,
Mi-e rau, de-atata grija pentru tine,
Si trebuie sa supravietuiesc.

Adrian Paunescu - Recviem pentru poetul poeziei

Am asteptat sa treaca timp destul
Pentru-a putea in liniste inchide,
Ca pe-un zavor de taina, glasul meu,
Plangand pe cel din urma Philippide.

Cei ce i-au luat din drept imbraca azi
Ca pe-un efect ce i-ar purta departe,
Tristetatea lui de om insingurat,
Mantaua lui, de veghe si de moarte.

Poporul meu, tu nu stii ce-ai pierdut,
Te-ai invatat cu mortile truate
Si n-ai mai dat crezare tristei vesti
Ca el, murind, se sting, o clipa, toate.

Uzinele electrice clipesc,
Pisicile din ochi isi pierd din raza,
O-nvalmaseala-n creier toti simtim
Parca nici luna nu mai lumineaza.

In toate cate-au fost era si el,
Cu partea lui de liniste si bine,
Ce n-a putut la altii pedepsii
El a tacut si-a pedepsit in sine.

Si-atat de bun, si-atat de impacat
Nederanjandu-si epoca-ncordata,
Incat el - mort de mult ni se parea
Si-acum murind murea inca o data.

Am asteptat sa taca surzii lui,
Ce-n remuscare nu sfarsesc a-l plange,
Dar boala lui nu-i boala pentru ei,
Ca-n vine au cerneala si nu sange.

A fost boier, dar si mai mult poet,
Atlant de iluzorii Atlantide,
Da, Doamne, vreme buna-n Univers
Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput inalta mila ta
Sa-i dea ceva sa simta si sa scrie,
Si vei vedea ca insuti de cuprinzi

De omeneasca lui melancolie.

Apoi, cand te vei supara pe el,
Ca are dor de carti si dor de duca,
Sa-i interzici sa scrie ca poet,
Dar da-i ceva, in ceruri, sa traduca.

Si pedepsit, ca si pe-acest pamant,
Nestiutor de uneltiri perfide,
Din cand in cand, mai da-ni-l in vreun vis
Si noua pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de stiri
Produce-un fel de rea imunitate,
Nici nu mai stim ce-i grav si ce-i usor,
Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat
Furtuni, rapiri, ciocniri, efemeride,
Si intre doua stiri despre petrol,
" A incetat din viata Philippide".

Deloc orgolios si agresiv,
Dispus mereu in taina sa si moara,
Sa nu cumva sa credeti, scribi marunti,
Ca actiunea voastra-i mai usoara.

Un ultim Philippide a murit,
Cazand scarbit in mit si-n transcendentă,
Dar alti poeti au rasarit pe loc
Sa umple dureroasa lui absenta.

El v-a iertat, dar nu va iarta ei,
Ca umiliti si-ati umilit poetii,
Poetul poeziei a cazut,
Dar il vor razbuna poetii vietii.

Adrian Paunescu - Regresam

Nu-i nimic, e-n regula,
mai asteptam doua sute de ani,
ce-o sa fie, un biet accident istoric,
o socoteala matematica gresita,
suntem în Estul Europei, nu uitati.
Rusii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,

noi, nu, noi nu, noi nu progresam,
ca se interpreteaza,
când nu voiau vecinii,
noi nu puteam, n-aveam voie,
când vor vecinii,
nu vrem noi, n-avem nevoie,
asta e, asa suntem noi, ai dracului,
dati în Paste, asta e, dati în Paste,
nu-i nimic, e-n regula,
mai vedem noi, mai vedem,
aveti rabdare, nu bateti din picioare,
nu va pripiti
noi regresam cu placere,
noi regresam cu talent,
noi nu ne luam dupa nimeni
decât când regreseaza.
Doua sute de ani! Atât!
Aveti rabdare, nu chemati salvarea,
nu exagerati, nu cricniti,
regresati cu noi!

Înapoi, mars!

Adrian Paunescu - Repetabila Povara

Cine are parinti, pe pamânt nu în gând
Mai aude si-n somn ochii lumii plângând
Ca am fost, ca n-am fost, ori ca suntem cuminti,
Astazi îmbatrânind ne e dor de parinti.

Ce parinti? Niste oameni ce nu mai au loc
De atâtia copii si de-atât nenoroc
Niste cruci, înca vii, respirând tot mai greu,
Sunt parintii acestia ce ofteaza mereu.

Ce parinti? Niste oameni, acolo si ei,
Care stiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, dupa actele lor,
Nu conteaza deloc, ei albira de dor
Sa le fie copilul c-o treapta mai domn,
Câta munca în plus, si ce chin, cât nesomn!

Chiar acum, când scriu, ca si când as urla,
Eu îi stiu si îi simt, patimind undeva.
Ne-amintim, si de ei, dupa lungi saptamâni
Fii batrâni ce suntem, cu parintii batrâni

Daca lemne si-au luat, daca oasele-i dor,
Daca nu au murit tristi în casele lor...
Între ei si copii e-o prasila de câini,
Si e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are parinti, pe pamânt nu în gând,
Mai aude si-n somn ochii lumii plângând.
Ca din toate ce sunt, cel mai greu e sa fii
Nu copil de parinti, ci parinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însa pentru potop, înca nu-i de ajuns.
Mai avem noi parinti? Mai au dânsii copii?
Pe pamântul de cruci, numai om sa nu fii,

Umiliti de nevoi si cu capul plecat,
Într-un biet orasel, într-o zare de sat,
Mai asteapta si-acum, semne de la stramosi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocosi,
Si ca niste stafii, ies arare la porti
Despre noi povestind, ca de mosii lor morti.

Cine are parinti, înca nu e pierdut,
Cine are parinti are înca trecut.
Ne-au facut, ne-au crescut, ne-au adus pâna-aci,
Unde-avem si noi însine ai nostri copii.
Enervanti pot parea, când n-ai ce sa-i mai rogi,
Si în genere sunt si nitel pisalogi.
Ba nu vad, ba n-aud, ba fac pasii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult sa le spui si explici,
Cocosati, cocârjati, într-un ritm infernal,
Te întreaba de stii pe vre-un sef de spital.
Nu-i asa ca te-apuca o mila de tot,
Mai cu seama de faptul ca ei nu mai pot?
Ca povara îi simti si ei stiu ca-i asa
Si se uita la tine ca si când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurta vreme de dus
Pe constiinta povara acestui apus
Si pe urma vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împutina cei ce n-au si ne cer.
Iar când vom începe si noi a simti
Ca povara suntem, pentru-ai nostri copii,
Si abia într-un trist si departe târziu,
Când vom sti disperati vesti, ce azi nu se stiu,
Vom pricepe de ce fiii uita curând,
Si nu vad nici un ochi de pe lume plângând,
Si de ce înca nu e potop pe cuprins,

Desi ploua mereu, desi pururi a nins,
Desi lumea în care parinti am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduïta de plans.

Adrian Paunescu - Robit Libertatii

Te cant pe lira mea cu corzi ghimpate
Greu dobandita noastra libertate
Si daruindu-ma-ntru-totul tie,
Eu simt, in tot ce murmur, o betie.

Si-atat de coplesit sunt eu de tine
Si-atat imi e, cantandu-te, de bine,
Atat ma simt luat de o dulce verva,
C-aproape ochii mei nici nu observa.

Cand trec de-aceste corzi ce ma inspira
Si-ncet, incet, ma-ncorporez in lira,
Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi,
Aproape eu cantand la mine insumi,

Inchis in lira mea cu corzi curate,
Te cant ca dintr-un pantec, libertate!

Adrian Paunescu - Români prin Europa

Pe aceasta usa,
Astfel scriu stapânii:
Interzis sa intre
Câinii si românii.

Umblam prin Europa ca bezmetici,
N-avem de lucru, n-avem bani de pâine,
În vremurile când nu mai conteaza
Deosebirea dintre om si câine.

Acesta e si continentul nostru,
Plutim incestuos din tara-n tara,
Copiii-nvata multilingv, cersitul,
Cum pot si omorî si sa si moara.

Si nimeni nu ne mai întinde mâna,
Decât cu viclenia jucausa,
De-a ne o prinde si de-a o închide,

Cu minimum de riscuri, în catusa.

Noi suntem infractorii de serviciu
Ai Europei, care sta la pânda,
Asa cum e cu altii iertatoare
Ea ca pe sclavi încearca sa ne vânda.

Parintii si copiii mor, prin tara,
Si noi de noi ne-strainam cu totii,
Purtând pe umerii truditi si gârbovi
Camasa rece a strainatatii.

În plina degradare, zi si noapte,
Invidia si dorul ne apasa,
Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem,
Ca n-avem loc si rost la noi acasa.

Umblam prin Europa fara tinta,
Ca niste zilieri, de azi pe mâine,
Furam si siluim, mai si ucidem,
Români la rangul dintre romi si câine.

Adrian Paunescu - Rugă Pentru Părinți

Enigmatici si cuminti,
Terminându-si rostul lor,
Lângă noi se sting si mor,
Dragii nostri, dragi parinti.

Chiamă-i Doamne înapoi
Ca si-asa au dus-o prost,
Si fa-i tineri cum au fost,
Fa-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au facut
Da un ordin, da ceva
Sa-i mai poti întârzia
Sa o ia de la început.

Au platit cu viata lor
Ale fiilor erori,
Doamne fa-i nemuritori
Pe parintii care mor.

Ia priviti-i cum se duc,
Ia priviti-i cum se sting,

Lumânari în cuib de cuc,
Parca tac, si parca ning.

Plini de boli si suferind
Ne întoarcem în pamânt,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiati-i pe parinti.

E pamântul tot mai greu,
Despartirea-i tot mai grea,
Sarut-mâna, tatal meu,
Sarut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviti asa,
Fata mea si fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei ma duc si eu.

Sarut-mâna, tatal meu,
Sarut-mâna, mama mea.
Ramas bun, baiatul meu,
Ramas bun, fetita mea,

Tatal meu, baiatul meu,
Mama mea, fetita mea.

Adrian Paunescu - Ruga de bine si de rau

Te-as lua de par sa te tarasc la vale,
Pe pietre te-as tranti sa te iubesc,
Dar trebuie sa ma comport domnesc,
Captiv al starii mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul,
Sa te insangerez razbunator,
Dar trebuie sa fiu actorul lor,
Sa ma complac in panica si viciu.

Intraga mea iubire ilegala
Si nebunia mea fara noroc
In frigul nostru au facut un foc,
Si v-am facut mai oameni, din greseala,
Si totusi, ma rog, la tine, Doamne,
Opreste mana mea sa o condamne.

Adrian Paunescu - Ruga de bine si de rau

Te-as lua de par sa te tarasc la vale,
Pe pietre te-as tranti sa te iubesc,
Dar trebuie sa ma comport domnesc,
Captiv al starii mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul,
Sa te insangerez razbunator,
Dar trebuie sa fiu actorul lor,
Sa ma complac in panica si viciu.

Intraga mea iubire ilegala
Si nebunia mea fara noroc
In frigul nostru au facut un foc,
Si v-am facut mai oameni, din greseala,
Si totusi, ma rog, la tine, Doamne,
Opreste mana mea sa o condamne.

Adrian Paunescu - Ruga pentru jertfa

Ma simt vinovat pentru ploaia
ce urmele noastre le spala,
as crede ca totul ramane
o biata si trista gresala.

Dar ierbii cand ploua-i e bine
si vitele-n somn se ridica
mugind sa intampine ploaia,
crezand ca e inca prea mica.

Din somnul cetos te chemasem
sa-mi vii sa-mi ajuti la zidire,
si ploaia aceasta te-ncearca
si porti o jacheta subtire.

Desigur, e seceta mare
intregul pamant e o rana,
si cad in genunchi catre tine,
intoarce-te, -ntoarce-te, Ana.

Ma simt vinovat pentru ploaie,
ma simt vinovat pentru tine,
mai grabnic vreau moartea prin foame,
decat pe femeia ce vine.

Ce cauti prin ploaie, nebuno,
vrei pantecul sa se deschida,
tu nu vezi ca ploua amarnic,
tu nu vezi ca esti o gravida?

Noi te vom inchide in ziduri,
noi te vom supune-n perete,
mai bine intoarce-te-acasa,
oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul
de a ma inchide in zidire,
pe tine te rog fugi de-aicea,
ca ai o jacheta subtire.

Te rog du-te-acasa, femeie,
si-mbraca-te mai de isprava,
si maica-ta poate o sa iti spuna:
ramai, ca esti foarte bolnava.

Eu nu te cunosc, esti o alta
si nu stiu ce-i farsa aceasta,
dar domnilor, stati cumsecade,
ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu stie bine,
ca baiguie vrute, nevrute,
ci vezi-ti de drum, mai femeie,
din preajma bisericii, du-te.

Va rog sa ma credeti, prieteni,
ce grea si adanca mi-e rana,
de sapte biserici sunt vaduv,
aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o,
de mult, intr-o alta zidire,
purtase copilul in pantec
si-avea o jacheta subtire.

Voi nu va nascuseti atuncea,
eu sunt prea batran sa tin minte,
sunt vaduv de sapte biserici,
sunt vaduv de sapte morminte.

Da du-te de-aicea, femeie,
ce cauti, cand nu ai nici o vina,

prieteni, feriti-va, totusi,
de-aceasta femeie straina.

Si daca vedeti ca nu vine
nici una, nici alta din ele,
mai stati inc-o ziua cu soare,
mai stati inc-o noapte cu stele.

Si maine, bagati-ma-n ziduri
sa fiu manastirea aceea
in care zidarul e jertfa
si nu-si mai zideste femeia.

Adrian Paunescu - Ruga pentru neam

Doamne, Dumnezeuul nostru,
Da-ne noua iarasi rostul,
Da-ne liniste si mila,
Duh în trupul de argila.

Da-ne tara iar în tara,
Da-ne dreptul sa ne doara,
Da-ne mama, da-ne tata,
Ca ni s-au furat odata.

Da-ne frate, da-ne sora,
Ce din lanturi Te implora
Si, într-o blîndete noua,
Viata noastra da-ne-o noua.

Adrian Paunescu - Rugaciune Catre Padure

Padurea mea, primeste-ma la tine,
Ca pe-un sicriu ce vrea sa intre iar
În fostul trunchi al fostului stejar,
În hohotul bolnavelor ruine.

Am plagi pe trup ascunse, neascunse,
Se vede ca pe orice trunchi de lemn,
Cu claritate fiecare semn
Pe unde-au scos din mine nervi si frunze.

Sunt cautat de sute de topoare
Si a venit porunca sa ma frâng,

Si nu am voie nici macar sa plâng
Aceasta aschiere ce ma doare.

Dar, dac-am fost vioara ta cea mare,
Padurea mea, ascunde-ma adânc.

Adrian Paunescu - Rugaciune pentru 1 Decembrie

Ne iarta, Doamne, ura si gîlceava
de care suntem zilnic vinovati,
dar catre Tine tulnicul suna-va,
sa-ntorci privirea Ta catre Carpati.

Prea mult abandonati acestei toamne,
nu mai avem în vatra casei foc,
mai da-ne-un pic de amintire, Doamne,
rabdare si iertare si noroc.

Ca pentru vite nu mai sunt nutreturi
si asteptam o pîine din import,
cînd bietul om s-a prabusit sub preturi
si sufletul în el e-aproape mort.

Ne-am despartit în triburi si în secte,
în cluburi, în partide si în gastii,
iubirile directe sunt suspecte.
Doresti succes? Învata sa urasti.

Dusmanii nu puteau sa ne condamne,
cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rau,
de ce sa mai venim la Alba, Doamne,
cînd e negustorit si duhul Tau?

Si, totusi, Alba-Iulia exista,
si, totusi, cineva i-a dat un rost,
si-a fost si-atunci pornire anarhista,
si Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotis pe talpi si bruma-n gene,
sa-nvingi un vechi si tragic handicap,
si, în onoarea Albei Apusene,
sa-ti scoti caciula dacica din cap.

Se aude Basarabia cum plînge

de dorul Tarii Mari, pierdute-n veci,
si-n clopote e treaz acelasi sînge,
si-aceiasi ochi imperiali sunt reci.

Si nu-i Emilian la catedrala,
uzurpatorii lui lucreaza calmi,
nici umbrele din somn nu se mai scoala,
nici nu mai cînta doctor Iacob psalmi.

Si ne e dor de-o sfînta sarbatoare,
în care toti sa ne-adunam aici,
si ne e dor de România Mare
si am ramas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ti pe cetate talpa,
mai da-ne harul unui gest postum,
mai cheama-ne, mai rabda-ne la Alba
si sa mai încercam macar acum.

Adrian Paunescu - Să Ne Iubim

Dumneavoastra, dragi civili din lume,
Urmariti de moarte unanim
Va propun o noua strategie
Sa ne iubim.

Dragostea e calea contra mortii
Dragostea e un atac sublim
Va propun o noua strategie
Sa ne iubim.

Sa ne iubim, sa ne iubim
Sa terminam al mortii haos
Sa ne iubim, sa ne iubim
Îndragostiti pe loc repaos.

Faceti tunul cîine de ograda
Faceti tancuri suvenire-n timp
Va propun un ordin nou de lupta
Sa ne iubim.

Adrian Paunescu - Să Ne Iubim Pe țărmul Mării Negre

Sa ne iubim pe tarmul Marii Negre
Ca doua fragede fierbinti statui
Sa fim întâia clasica pereche
A omenirii noi ce înca nu-i.

Sa ne iubim cît ne întreaba valul
Ce e cu noi, ce sîntem si ce vrem
Noi sa-i raspundem cufundati cu malul
Ceva-ntre rugaciune si blestem.

Ca un barbar ce tine o tanagra
Asa sîntem pe-acest nisip noi doi
Si stelele ce cad în Marea Neagra
Ridica valul sîngelui din noi.

Sa ne iubim hipnotizati de luna
Cutreierati de-al vaselor tangaj
Si sa ne viscoleasca împreuna
Ninsorile de sare pe obraji.

Sa ne iubim, pagîna mea atee
Iubito, marea seamana cu noi
Sîntem un Dumnezeu si-o Dumnezeu
Chemati sa-nceapa lumea de la doi.

Sa ne iubim pe tarmul Marii Negre
Pe unde trec epavele calari
Sa curatam întreaga lume veche
În fluxul si refluxul noii mari.

Sa ne iubim etern, noi, provizorii,
Cum niciodata, valul nu va sta
Eu spun ca îngenunchi în fata marii
Sa nu spun ca-ngenunchi în fata ta.

Adrian Paunescu - Sa fie pace in lume !

Sa fie pâine pe masa
Si toti ai casei acasa
Si grâu-n brazda sa iasa
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Si ale lumii guverne
Sa stie bine-a discerne,
Nevoia vietii eterne,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Sa fie-o blânda lumina,
Si nu rachete-n gradina,
Doar vesti frumoase sa vina,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Ca focul rau sa nu arda,
Cât viata-n noi nu e moarta,
Sa stam cu totii de garda
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Sub zbuciumatele astre,
Destul cu-atâtea dezastre,
O cer durerile noastre,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

Destul cu traiul de câine,
Spre dezvoltare Si pâine
Si pentru ziua de mâine
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt.

De-o pace dreapta mi-e sete,
Plenara-ntregii planete,
A hotarât ce se vede,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt

Ministrii lumii sa n-asculte
De interese oculte,
Ci de vointele multe,
Sa fie pace, pace, pace pe Pamânt

Adrian Paunescu - Salubritate

Si noi asa ne-am învățat,
Să fim salubri si cuminti,
Să facem, zi de zi, curat,
Si de gunoi, si de părinti.

Acum, când este cel mai greu,
Mă mir că încă pot striga:
Acest mormânt e tatăl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul mării vini
Si semnul marelui păcat,
Că, în pământ, ca pe străini,
I-am dus, si-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor
Ei carne sunt în carnea mea,
Atuncea când o fi să mor
Asemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi
Si ca un cos de haine vechi,
Sunt aruncate dintre noi,
Aceste tragice perechi.

Civilizatie de soi
În cel mai ordinar limbaj,
Salubritate si gunoi
Si javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând, si eu,
Copiii mă vor mătura,
Acest mormânt e tatăl meu,
Acest mormânt e mama mea.

Adrian Paunescu - Sara Pe Deal

Iese amurg dintr-o bataie de clopot
carii culeg iarba din ultimul tropot,
pasari adorm daca amurgul le-atinge,
sus la izvor, sus la obirsie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frânger,
oamenii sunt umbre tacute de înger,
nimeni aici legea cereasca n-o calca,
sufletu-n plop, trupul se-apeaca în salca.

S-a auzit de peste uliti o veste,
un nou nascut viu într-o iesle mai este,
lemne de foc, oarbe carute mai cara,
ultim sarut, ca o pecete de ceara.

Misticul sat luneca în rugaciune,
nimeni nimic, înspre pamânt nu mai spune,
toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,
florile tin sipete de adevaruri.

Iarasi amurg, dangatul parca revarsa,
cucii dispar lângă clopotnita arsa,
cade-n fântâni ziua sa urce iar, mâine,
în amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarba,
mieii o pasc, pofta din ei este oarba,
nevinovati, anii se-ncarca de vina
cum ne-ating, fiintele cum le declina.

Sara pe deal seamana cel mai ades cu
sara pe deal cum o scria Eminescu
sara pe deal e si-aici cum si-ntr-însul,
sara pe deal, fetisizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eterna,
sara pe deal, capul se-apeaca pe perna,
sara pe deal, totul deodata învie,
sara pe deal, muzica din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
omului bun, casa puternica fie-i,
noi între noi sa mai gustam cât se poate
sara pe deal, cea mai de pret dintre toate.

Si sa privim cerul cu tragice stele,
care mai ia forma poruncilor grele,
oamenii trec, nici nu vom sti unde pleaca,
iar dupa ei se mai aude o toaca.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca,
într-un temei lasa întreaga porunca,
sara pe deal nu e decât un amestic

de fabulos, de nebunesc si domestic.

Ziua s-a stins, zeama de zarzara cruda,
tipa guzgani, cine-are timp sa-i auda,
carii batrâni de-o vesnicie lucreaza,
printre copii zgomotul lor isca groaza.

Daca întinzi mâna cu-o mica lumina
ai sa si simti vrejuri crescând în gradina,
niste pândari, haulituri își arunca,
fetele mari grup se întorc de la lunca.

Poarta în sâni dorul de-o mâna barbata,
cei cautati mult mai târziu se arata,
podul pe râu scârtâie si se îndoaie,
mustele bat, semn de-nnorare si ploaie.

Lâna-n fuior în turbioane se leaga,
creste-n dovreli dor de samânta întreaga,
parca de ieri luna rasare-nspre mâine,
plânge-un copil, sau parca latra un câine.

Plaurii morti, cresc dintr-o apa uitata,
sfinti înțelepti celor cuminti li se-arata,
sara pe deal, uite un mânz care moare,
suflet din el, ca si o seara apare.

Dulce-albastrui cauta suflet de iapa,
ea nu mai e, alta va sti sa-l înceapa,
ultimi copii striga pe ulita noastra,
blânde bunici îi însolesc din fereastră.

Sara pe deal, cumpana sinea nu-si strica,
sara pe deal e ca un duh de bunica,
fruct zemuít împrastiat pe tot locul,
coacem porumb, unde ai nostri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânare de vara,
azi nici un om nu are dreptul sa moara,
sara pe deal, fum doborât dintr-un sfesnic,
cade pe om, parca-ntrupându-si-l vesnic.

Sara pe deal, cânepa fumega bice,
cei pedepsiti, nu au curajul s-o strice,
toate ramân, precum au fost în natura,
starea de om trece spre starea cea pura.

Sara pe deal, spune ca asta ni-i rostul,

sa o numim suflet din sufletul nostru,
sara pe deal, sufletul mare al lumii,
sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toti vom murmura ce ne doare,
tu sa ne dai o crestineasca iertare,
sara pe deal, nu a murit idealul,
suntem aici: Oamenii..Sara..Si Dealul.

Adrian Paunescu - Scrisoare catre guvernul României

Ce sorcova si târguri ai în steag
Si ce posirca îti balteste-n sânge,
Guvern al inanitiei, beteag,
De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-ntelegi cosmarul vietii lor
Ca sunt abuzuri cu nemiluita
Si ca n-au cui sa-i ceara ajutor
Românii din Covasna si Harghita?

De propria ta tara te feresti
Si imposibil s-o conduci îti este,
Ca ai ajuns sa fii, la Bucuresti,
Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasa, altii sunt stapâni,
Bati temenele la înalta Poarta,
... Persecutati, doar fiindca sunt români,
Românii din Ardeal nu te mai iarta.

Guvern de indigo si din mancurti,
Te blestema, descoperindu-ti vina,
Ceilalti români, vânduti la alte Curti,
În Basarabia si Bucovina.

Guvern al României, surdomut,
Esti plin de pacaleli si plin de fumuri,
Dar clopote de moarte au batut
Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un cosmar, te caut si te strig,
Sa nu mai tot sucesti cutitu-n rana,
Prin lanturi si prin foame si prin frig,

Însângărând conditia umana.

Tu esti în stare sa ne-ntorci pe toti
La cea dintâi Comuna Primitiva,
Sa fim un neam de criminali si hoti,
Ce-si jefuieste propria coliva.

Guvern fara de tara, pune punct
Acestei fraze care te cuprinde
Si-ngroapa idealul tau defunct
În groapa României suferinde.

Si lasa-ne! Dispari în mod brutal,
Elibereaza, cu grabire mare,
De boala ta, românii din Ardeal,
Guvern murdar de propria tradare!

Adrian Paunescu - Si totusi vine toamna

E inca verde iarba pe coline
Si zilele nu s-au scurtat de tot
Si cineva cu-n sac în spate vine
De sus din munti ca de la un complot.

Porumbul are inca dinti de lapte
Albinele se-ngreuneaza-n zbor
Varatec ploua în fiecare noapte
Si greierii mai canta pana mor.

Cojoacele n-au coborat din poduri
Iubirile n-au coborat din vis
Se coc gutui în foarte multe moduri
A le musca e inca interzis.

În clai de fan miroase a foc de floare
Cerboaicele nu cauta mascul
În aburii de vifor cerul moare
Mai este pana la nunta timp destul.

Si totusi vine toamna, si totusi vine toamna
Si tu o stii si o ingani
Si totusi vine toamna, si totusi vine toamna
Si vai: suntem batrani.

Adrian Paunescu - Singular

Incerc un gest, un jalnic inceput,
De la persoana-a doua sa te mut,
As vrea sa te transfer si sa dispar
Catre persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi,
S-au adunat prea multe ineptii,
A-ti mai rosti porecla nu mai pot,
De azi esti ea, te-ai departa de tot.

Si niste explicatii – tuturor:
Eu pentru ea as fi putut sa mor,
Pe unde merg, imi amintesc de ea,
Nu pot s-o uit, orice s-ar intampla.
N-am dreptul sa o strig plangand "Ramai!",
Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Adrian Paunescu - Singur, fara nimeni

Fereasca Dumnezeu, daca mai poate,
Pe fiecare, de singuratate,
acesta-mi pare lucrul cel mai greu,
fereasca-ma de mine Dumnezeu.

Fereasca-ma noroiul de noroaie,
fereasca-ma plouandul nor - de ploaie,
fereasca-ma singuratatea mea
ca singur sa ma narui pe podea.

Si gura sa-mi aud cum mila cere,
vreunor pasi din vreo apropiere,
si, fara nimeni, sa ma sting in glas,
pe lume cat de singur am ramas.

Atat de singur sunt pe-acest pamant,
ca nimeni nu va sti daca mai sunt.

Adrian Paunescu - Singuratate

Va propun un tratament urgent
Si s-aveti incredere va rog
Cand nu e un alt medicament
Luati singuratatea ca pe un drog.

Ceaiul abureste trist pe masa
Un tacam servetul il apasa
N-am nevoie nici de doua linguri
Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust si eu in clipe lungi de veghe
Noaptea pernei fara de pereche
Suna telefonu-n casa goala
Doamna ma iertati dar e greseala.

Cat de draga-mi esti singuratate
Tu mi-esti ceam ma draga dintre toate
Lacrima in ochiul dintre ape
Caci nici umbra mea nu mai incapa.

Tu singuratatea mea curata
Totu`ncepe cu a fost o data
Cu durerea ta imi este bine
Nu stiu ce m-as face fara tine.

Cu tristete le traiesc pe toate
Dar mai draga-mi esti singuratate
Cat de necesara imi esti tu mie
Nu te-as da pe nici o sindrofie.

Doar atat din toate ma omoara
Izolarea meselor de seara
Si macar la una dintre cine
Dumnezeu sa bea un ceai cu mine.

Adrian Paunescu - Singuri

Dar hai sa privim cum se cade
atat cat se poate vedea,
prapadul din frunzele toamnei,
prapadul din inima mea.

Caci noi, fara frunzele-acestea,

ce astazi din nou nu mai sunt,
ca pasarea fara de pene,
asa am ramas pe pamant.

La ora cortinelor rupte
si-a noptilor lungi de la nord,
prapadul, el singur, vorbeste,
si-apoi tot el nu e de-acord.

Samanta bolnava de sine
in brazda se-aseaza umil,
si vantul de toamna loveste
in firma acestui copil.

Dar hai sa privim omeneste
prapadul ca ultimul nord,
dar reazama-ti capul de mine
si hai impreuna pe pod.

Impresia nu are putere
sa treaca din simturi in grai,
si iata de ce suntem singuri
noi doi si perechea de cai.

Adrian Paunescu - Singuri si toti

Sfârsim mizeria, începem criza,
Puteam trai si noi cum se cuvine,
Si omenirii-ntregi nu-i este bine,
Petrodolari platesc pe Mona Lisa,
Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fara masini, fara curent la prize,
N-aveam nimic când lumea avea de toate,
Azi suportam cu ea aceleasi crize.
Ne pregatim de douazeci de veacuri,
De fericirea unui vesnic mâine,
N-am cunoscut fraterne ajutoare,
La boala noastra n-avea nimeni leacuri.
Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine,
Iar la durere tot pe noi ne doare.

Adrian Paunescu - Sint un om liber

Sint
Un om liber
Adica
Nu-i este nimanui
Mila de mine.
Nu mi-am dorit
Aceasta libertate
Dar o pastrez
Si ma laud cu ea.
Sint
Un om liber,
Nu permit nimanui
Sa-i fie mila de mine
Si sint
Si mai liber decît credeam:
Nici n-am cui permite
Sa-i fie mila de mine.

Adrian Paunescu - Sint un pod

Sint un pod peste riu,
Catre tine mereu,
Pe nimic sprijinit,
Doar pe sufletul meu.

Acest riu nemilos
Ma va sparge-n bucati,
Starea mea o-nteleg,
Dar si tu seama da-ti.

Sint un pod peste riu,
Pe pilonii mei tristi,
Catre tine mereu,
Insa tu nu existi.

Nu-ntelegi ca mi-e greu,
Ca mi-e frig si urat,
Sint greoi si sint fix,
Sint un pod si atat.

Unde-apuc sa ma duc
Sunt silit sa raman
Ca miroase a fier,

Ca miroase a fin.

Si deodata-nteleg
Ca sint trist in zadar,
Pe pilonii mei tristi
Ma cuprind si tresar.

Tu simti tot ce simt eu,
Ba mai grav, ba mai mult,
Plansul tau permanent
Il preiau si il ascult.

Si dau parca ecou
Si vibrez in alt mod,
In picioare calcat
Ca un om, ca un pod.

Sint un pod peste riu,
Sint un pod peste mers,
Cite vanturi m-au scris,
Cite ploi m-au tot sters.

Dar tu nu esti pe mal,
Dar tu nu esti cu ei,
Dar tu nu ma strivesti,
Tu ma tii si ma bei.

Sint un pod ridicat
Peste-un riu incomod,
Sint un pod, esti un riu,
Esti un riu, sunt un pod.

Adrian Paunescu - Sir De Cocori

Ca o injectie intravenoasa
acest sir de cocori
de care tipa
mugurii,
baltile,
mâinile noastre întinse.

Ca o injectie intravenoasa
într-un organism slabit,
ca o injectie intravenoasa
de care se rup
mugurii,

baltile,
măinile noastre întinse.

Si sângera florile,
si sângera salciile,
si vinele noastre se-nvinetesc.

Adrian Paunescu - Spectator entuziast

Mîna mea batuta bine-n cuie
cere voie totusi sa cobor,
sa votez, cu voia tuturor,
cum ca nimenea pe cruce nu e.

Urc la loc.Sa nu aveti probleme,
Nu doresc decît si eu sa pot
sa-mi exercit dreptul meu la vot
cînd constiinta mea o sa ma cheme.

Si apoi pe cruce singur, iata,
ma întorc si ma asez chiar eu,
astazi nu-mi mai e atît de greu,
cuietele cînd vin sa mi le bata,
dar lasati-mi loc în jurul meu
sa mai pot aplauda o data.

Adrian Paunescu - Spune-mi ceva!

Daca-am sa te chem
Da-mi macar un semn
Fie si-un blestem
Din partea ta.
Totusi nu stiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despartirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi ma bate viscolul căinesc
Si am venit sa-ti spun ca te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Ma-mpiedic de o lacrima si cad

Si iar adorm si iar mi-e dat un vis
Ca biata cifra doi s-a sinucis.

Si de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tai ma dor,
Ca tineri am intrat si cu ce rost
Si ce batrâni iesim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despartire peste tot
Si se aude ca va fi mai greu
Decât vom fi departe tu si eu.

Dar nu pentru a-ti spune ca e rau
Am dat cu bulgari mari în geamul tau,
Ci ca sa stii, în viscolul câinesc,
Ca plec si mor si plâng si te iubesc.

Si vreau sa-ti dau cu acte înapoi
Dezastrul împartirilor la doi,
Ca sa-ntelegi si tu ce-i cuplul frânt
Si cum e sa fii singur pe pamânt.

Adrian Paunescu - Steaguri albe

Ma rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pamântului,
Ma rog cu dulceata colinzilor
De sanatatea parintilor.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Ma rog cu lumina minunilor
În amintirea strabunilor,
Ma rog cu nadejdile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Ma rog cu putinta matusilor
Contra venirii cenusilor,
Ma rog cu blândetea din flaute
Un happy end sa ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Ma rog cu pecete de fulgere
Sa ne ferim de distrugere,
Ma rog cu puterea cuvântului
De sanatatea pamântului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Adrian Paunescu - Suntem aroganti

Suntem rai si aroganti,
I-ncurcam pe guvernanti,
Vrem mâncare si copii
Si ne place sa fim vii,
Mama noastra de zbanghii!

Degeaba va mirati mereu
Ca nu e-n ceruri nici un sfânt,
Nu poate fi lumina sus,
Când nu-i dreptate pe pamânt.

Ce fel de lume ni s-a dat,
S-o tot falsificam, stângaci,
Cu milioane de bogati
Si miliarde de saraci!?

Macar pentru acesti copii
Un alt noroc sa fi adus,
Dar, vai, sub cinice poveri,
Ei trec prin scoli cu pret redus.

Batrânii nostri mor uitati,
Pe-acelasi tragic aisberg,
Ca, la bolnavi de vârsta lor,
Salvarile nici nu mai merg.

Si, dupa tot ce-am îndurat,
Când mai umili si când mai bravi,
Tot noi, cei pedepsiti din Est,
Mai devenim o data sclavi.

Si dupa ce c-am suportat
Al rinocerilor arest,

Tot noi platim impozit nou,
Pe toate ranile din Est.

De libertate amagiti,
În fostul nostru lagar mort,
Azi, nu ne duce nicaieri
Umilul nostru pasaport.

Iar, daca nemtii s-au unit,
Sfidându-si ultimul infarct,
De ce aceiasi papusari
Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdata n-am aflat
Un singur sef sa fi venit,
Sa faca bine pe pamânt
De dragul omului cinstit.

E totul numai interes
Si tot asa va fi mereu,
O lume fara sens moral,
Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Adrian Paunescu - Tarziu

Când v-am rugat sa-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-ati auzit si mi-ati raspuns
Ca-i o problema foarte grea.

Si-am fost ridicol staruind
Si-am încercat sa va mai spun
Si noi m-ati învinovatit
Si m-ati considerat nebun.

Si eu v-am zis ca nu e timp,
Ca suntem niste pasageri,
Si voi ati construit minciuni,
Mai multe astazi decât ieri.

Si-acum de ce va bucurati
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-ati condamnat pe ei
La trai pe muchie de cutit?

O locuinta v-am cerut,

S-o dam artistilor pribegi,
Si jaful vostru mi-a raspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Si v-ati putea si voi mândri
Ca dati o casa celor morti,
Desi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu raspuns si ipocrit,
Artistii au ajuns pamânt,
E gata casa vietii lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

Adrian Paunescu - Telefon peste moarte

În lumea numelor straine,
Ma simt, si eu, un strainez,
Iau telefonul lînga mine
si n-am ce numar sa formez.

Traiesc, fara speranta, drama
Ca neamul meu, acum, e frînt,
Mi-e dor de tata si de mama,
Dar nu au numar, la mormînt.

De convorbiri cu ei sunt gata
si în necunoscut ma zbat,
îi sun pe mama si pe tata,
Dar crucea suna ocupat.

Au numere secrete parca
si aparatul n-are ton,
Deodata aflu si tresar ca
Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, parinti din moarte,
Cu lacrimi bine va cuvînt,
Si uit ca ati plecat departe
Si n-aveti roaming, sub pamînt.

Formez un numar, oarecare,
Întreb precipitat de voi,
Dar stiu ca mort e cel ce moare
si nu mai vine înapoi.

Si, vai, de-atîta timp încoace,
Va chem si-n visuri, sa v-ascult,
Dar iarba pe morminte tace,
Cu numar desfiintat demult.

Si, daca o sa tinem minte,
Probabil, cînd o fi sa mor,
Am sa va caut în morminte,
Pe-un numar de interior.

Adrian Paunescu - Telefon îmbatrânind

Trec anii si se numara ca banii
Si viata ma asaza pe rugul ei carunt,
Bunica nu-mi mai spune nani-nani,
Ma-nfrigureaza fiecare amanunt.

Si cel ce-am fost si cel ce sunt se cearta,
Dar vai si-acest razboi e-atît de monoton,
Mi-mbatrînește numarul la poarta,
Mi-mbatrînește numarul de telefon.

Se adauga mai fiecare ora
Si telefonul suna distant si suveran
Si parca si el însusi ma implora
Sa nu-l tot schimb adaugînd un an.

Acum, cînd crucea anilor e sparta
Si omul de zapada, ce sunt, își ia palton,
Mi-mbatrînește numarul la poarta,
Mi-mbatrînește numarul de telefon.

Rasuna-n mine toate ca-ntr-o sala
În care mormaie strigoiul unui urs
Si creste din greseala în greseala
Pedepsitorul cailor ce le-am parcurs.

Si daca moartea mea nu mai e moarta
E ca eu însumi mi-am ajuns un zvon,
Mi-mbatrînește numarul la poarta,
Mi-mbatrînește numarul de telefon.

Ceva, aici, produce caruntete,
O fabrica de calcar la mine-n oase vad
Si vine albul ei sa ma învete
Cum sa surîd aliniindu-ma-n prapad.

Cu fiecare an ce nu ma iarta,
Ca într-o adunare facuta monoton
Mi-mbatrâneste numarul la poarta,
Mi-mbatrâneste numarul de telefon.

Adrian Paunescu - Toamna ca o revansa

Sunt toti copacii incarcati de frunza,
munitia de toamna e intreaga,
si-n prabusirea prea adanc ascunsa
o mana trista s-a decis sa traga.

Un singur gest mai trebuie in clipa
abia legata de un fir subtire,
si pasarile lumii cu aripa
mai tin acest frunzar in naruire.

E-o toamna ca o ultima instanta
si ca un anotimp dupa-o betie,
si mana trista s-a atins de clanta
dar s-a retras: tragaci putea sa fie.

Si ce e cel mai trist din toate-acestea
e ca apel nu poate sa existe,
c-asa de natural s-a stins povestea,
incat pamantu-i plin de frunze triste.

Si fiecare frunza e o mana,
care-a uitat de tutelarul umar,
si ce va fi din toate sa ramana
decat senzatia de scrum si numar.

Atata tine micul drept la vara,
atata tine restul peste toamna,
si fiecare frunza ce coboara
ne-acuza, ne arata, ne condamna.

Cocori si gaste, randunici si rate,
se duc de-aici, sa nu cumva sa vada
cum noi cu toate frunzele in brate
ne pregatim de cea dintai zapada.

In arbori plini de scrum e frunza-ntreaga
ca-n niste tevi de arma fara tinta,
si mana trista n-are chef sa traga

si gura trista n-are chef sa minta.

In ochi batrani, cu lacrima etansa,
acestea toate vin de peste fire,
cum vine toamna, cea dintai revansa
a verii cand credeam in nemurire.

Adrian Paunescu - Totusi iubirea

Si totusi existã iubire
Si totusi existã blestem
Dau lumii, dau lumii de stire
Iubesc, am curaj si mã tem.

Si totusi e stare de veghe
Si totusi murim repetat
Si totusi mai cred în pereche
Si totusi ceva sa-ntâmpat.

Pretentii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric si tu
Intrãm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Retele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeste-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu
Eu însumi mã simt Dumnezeu
Continuã lumea femeie
Cu plozi scrisi în numele meu.

Afarã roiesc întuneric
Aici suntem noi luminosi
Se ceartã-ntre ele biserici
Fãcându-si acelasi repros.

Si tu si iubirea existã
Si moartea existã în ea
Imi place mai mult când esti tristã
Tristetea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mã sprijin de cer,
Tu esti în puterile mele,
Desi închizitii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mã-ntorc la silaba dintâi,

Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Si totusi există iubire
Si totusi există blestem
Dau lumii, dau lumii de stire
Iubesc, am curaj si mă tem.

Adrian Paunescu - Totusi iubirea peste blestem

Obsesia mea despre tine
Renaste, in mine, acum
Si iarasi e rau si e bine
Si toate se afla pe drum.

O clasica dragoste veche,
Transcrisa in versuri, candva,
Acum isi gaseste pereche
Si replica este a ta.

Poemele mele supreme,
Traite-ntre bine si rau,
Acum, s-au intors ca probleme,
Le-as trece pe numele tau.

Mereu, intre viata si moarte,
Mi-a fost si mi-e dat sa ma zbat,
Iar astazi, cand esti prea departe,
Abia te mai strig sugrumat.

Si nu mai dau lumii de stire
Ideea de care ma tam,
Ca nu mai exista iubire,
Asa cum exista blestem.

N-am cum sa accept ca, din toate,
Ramane doar zborul tarat
Si faptul ca nu se mai poate
Iubi decat rau si urat.

Vin versuri stravechi sa-mi inspire
Poemul cel nou ce il chem
Si totusi exista iubire,
In veci, peste orice blestem.

Adrian Paunescu - Tragica nerabdare

Dac-ai fi avut rabdare
Pana vara viitoare,
Se gasea un loc in lume,
Totusi, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea
Ca ramai nelegitima
Si-ai infaptuit cu voia
Sinucidere si crima.

Ai ucis iubirea noastra,
Ordinar, ca pe-o insecta,
Car era de luminoasa,
Cat era de imperfecta.

Joc stravechi de-a casnicia
Ce voiai sa-ti dea un nume,
Jalnica ipocrizie,
Buna de-aratat la lume.

Toate explicate bine,
Intr-o logica aleasa,
Cum ca il redai pe tata
Fetei sale de acasa.

Poate ca santaju-acesta,
Cu valori sentimentale,
Are si-o realitate,
Poate c-o traiesti cu jale.

Iarna invrajbirii noastre
Te-a gonit prin nerabdare
N-ai avut nici nervi, nici aer,
Pana vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasa,
Ce sa faca si sa spuna,
Mai nefericiti ca-n vremea
Vietii noastre impreuna?

Mult mai bun si mult mai tandru,
Mult mai luminos si rodnic,
Ii eram copilei mele,
Pe cand iti sedeam logodnic.

Dar vin stirile de seara
Si legendele compacte,
Ca te doare totusi varsta
Si iubirea fara acte.

Ca sa vad c-atat de mare
Si dramatic ti-a fost dorul,
Ca mi-ai scris ravasul ultim
Folosind calculatorul.

Si ce simplu erau toate,
Pentru toti si fiecare,
Daca mai aveai rabdare
Pana vara viitoare.

Adrian Paunescu - Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort,
Din oricare bomba m-atinge o schija,
Vai, sangele meu amurgeste de grija,
Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Parerea de bine-i parere de rau
Si voie nu dau mintii mele sa spere,
Albinele-aduc si otrava si miere,
Cu Ea plang tristetea destinului Tau.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA,
Sintem mioriticul, tragicul trio.
Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o,
Dar fi-va de-a pururi in inima mea.

Si poate ca eu mai curand as cadea
Bolnav Cavaler de Neant si Adio.

Adrian Paunescu - Târg de sclavi

Hai, vino lume, vino sa vezi,
vino sa cumperi, vino sa vinzi
titluri, povesti si batrâni suferinzi,
aur, biciusti, biciclete, cirezi.

Si, mai ales, vino lume cu sânge,
privind cu mila copiii suavi,

haideti cu totii la comertul de sclavi
si onorati al copiilor târg.

Aici sunt mame ce vând copii,
mame destepse cu mâinile reci,
care în cinicul veac douazeci
se pricopsesc, nu s-ar mai pricopsi,
negustorind pâna-n veacul de veci,
ca-ntr-un obor pentru vite, copii.

Adrian Paunescu - Ultima zi

Daca vei voi
Cea din urma zi
Sa o traим macar pe ea frumos.
Sa plecam in munti
Unde nu sunt punti
Unde merg si vulturii pe jos.
Sa avem niste vin
Sa dormim putin
Sub anestezii de cavernet
Eu sa te ascult
Si tu sa taci mult
Sa ne depanam viata incet.
Dupa atata timp
Nu pot sa ma schimb
Totusi trebuia sa ma cunosti
Si la cap de zi
Pentru a sfarsi
Plangem amandoi ca niste prosti.
Poate ca-s naiv
Dar te mai cultiv
In Antichitati de sentiment
Piesa noastra in doi
Va avea apoi
Un tarziu zadarnic happy-end.
Eram numai doi
Zilnic numai noi
Drum nici inainte nici `napoi
Cum s-a intamplat
De s-a adunat
Si e toata lumea intre noi.
Rani atatea am
Ca un cal in ham
Care trage greu un car de spini
Si am sa merg la targ

Si am sa imi vand cu sarg
Toate ranile la cap de timp.
Ne mintim mereu
Unul tu sau eu
Are in mana ultimul atu.
Trec la suferinzi
Murmur in oglinzi
La adio la adio tu.
Nu se mai aud
Pasari de la sud
Un curent polar le strabatu
Ca-ntr-un trist halou
Iti rostesc din nou
La adio la adio tu.
Ce a fost a fost
Ce va fi va fi
Uite ca a venit
Ultima zi .

Adrian Paunescu - Umanitate sub escorta

Suntem umanitatea sub escorta,
Marsaluim îngenunchiati sub cer
Si, vai, pamântul nu ne mai suporta
Si ne îngHITE, ospitalier.

Se crapa-n doua piatra canibala,
Ca sa manânce oameni vii, la prânz,
Si, sub cumplita cerului rafala,
Oceanele au izbucnit în plâns.

Si între timp ne-ntemeiem pe ura,
Ne urmarim, ca sa ne facem rau,
Venin universal în stare pura
Si fiecare cu aportul sau.

Cladim civilizatii arogante,
Ca semn ca nu ne pasa de nimic,
Si brusc vulcanii o pornesc pe pante
Si orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmpla si-n afara noastra
Cum se întâmpla si în noi, curent,
Si sar civilizatii pe fereastra,
Pe când se sparge T;ara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o sa ramâna,
Computere, masini si sateliti,
Într-o secunda totul e tarâna
Care-si resoarbe îngerii striviti.

Se prabuseste ultimul orgoliu,
Averea nu mai are nici un rost,
Când milioane de chinezi în doliu
Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebuneasca,
Pe care noi n-o mai putem salva,
Menita si sa scada si sa creasca,
Purtând principiul rastignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastra fara mila,
Progresul se plateste prin regres
Si vanitatea se transforma-n mila,
Ne nastem des ca sa murim mai des.

Si ca într-o demonica risipa,
Cu bine si cu rau, în terci egal,
Pamântul ne înhite într-o clipa
Si, iata, ce e mal devine val.

Se anuleaza ura si iubire,
Culorile se prabusesc în iad,
Si, brusc, maternitati si cimitire
În gropnite necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnata
Sa-ndure cald si rece, fel de fel,
Vin cu dobânda notele de plata
Si nu mai sunt instante de apel.

Ce lume, ca o tragica amanta,
Asasinata de instante reci,
Si amintirea ei halucinanta
Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier daca o sa poata,
Va mai cânta peste pustiu, cri-cri,
Despre o lume care-a fost odata,
O, biata noastra lume scufundata,
O lume care nu mai poate fi.

Adrian Paunescu - Un gand de iarna

Cînd primele ninsori or sa se cearna,
Atunci va fi mai greu de cei plecati,
Atunci sa cînti peste al vietii zat,
Atunci sa-ti fluturi bratul peste iarna.

Prin lume numai oameni de zapada,
Un foc din vatra stînilor sa smulgi,
Si, cu puterea disperarii dulci,
Sa-l lasi deasupra spatiului sa cada.

Se vor aterne între noi vecernii,
Din clopote cadea-vor chiciuri mari,
Atunci visez, frumoasa, sa apari
La marile instante ale iernii.

Si-apoi sa ninga mult ca-n fratii Grimm,
Si sub zapezi de bronz sa ne iubim.

Adrian Paunescu - Un pachet de biscuiti

Nu stiu daca ati aflat cu totii, oamenii milostivi si instariti
De batrana ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiti.
Ea de acolo isi cumpara sarmana, ieftin alimentul preferat
Pana cand cu preturile astea, n-a mai avut bani si l-a furat.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

Nu stia sa minta si sa fure, a trait in cinste din putin
Si-au vazut-o ca e sperziata, parca o muncea un gand strain
Nici n-au apucat s-o controleze, ca s-a si predat ca intr-un joc
Si innebunita de durere a cazut si a murit pe loc.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuiti

S-au furat averi de miliarde, tari intregi au fost facute praf
Nici n-ar fi mai potrivita sigla decat o ruina si un jaf
Iar acei ce le-au furat pe toata dau din cap profund dezamagiti

Ca batrana a murit umila pentru un pachet de biscuiti.

Totusi cat de rea esti soro lume,
Ce cumplit spectacol iti permiti
Daca s-a ajuns sa moara oameni
Pentru un pachet de biscuit

Adrian Paunescu - Un prim romantic

De ce nu as fi o piatra care scrie,
O stanca aplecata pe hartie,
Un munte ce de voie se injuga,
Un zeu pagan trecut la alta ruga ?

De ce n-as fi asprimea-nduiosata ?
De ce baiatul meu nu mi-ar fi tata ?
Al ciu folos m-ar tine-n veac de veghe,
Cu ce durere-a lumii sunt pereche ?

De ce n-as fi o negura carunta ?
De ce n-as fi un dric zvarlit spre-o nunta ?
Contrastele si asa imi vin prea bine,
Si plus si minus zac mereu in mine.

De ce imprejurare literara
Sint speriat de nu trimit si-afara,
Afara din fiinta mea nebuna,
Un dublu semn de soare si de luna ?

De ce nu as fi un vagabond de gala
Si -un crin manat de pofta sexuala ?
De ce n-as fi, conform ursitei mele,
Noroi pe talpi si frunte-n mal de stele ?

Nu ultimul romantic dintr-o era
Cand toate amurgesc si rar mai spera,
Ci cand putreziciunea pe din doua,
Un prim romantic intr-o era noua .

De ce n-as fi puternic chiar prin plansu-mi?
De ce m-as tot feri de mine insumi?
De ce crucificarea n-as dori-o
Cu un singur si egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi rusine de oglinda ?
Eu sunt o bucurie suferinda,

Eu sunt asocierea curioasa
De iarba cruda si de fier de coasa .

In stanga fruntii soarele asteapta
S-apuna luna, bland, in tampla dreapta.
De ce n-as fi o piatra care scie,
O stanca aplecata pe o hartie ?

De ce n-as scapara un alt jaratec,
Muscand intinderea de alb, salbatec,
Ca un banchet mi-e sufletul la care
Se da o mare foame de mancare ?

Lansez, sfidandu-va, o noua boala,
Prea trista bucurie mondiala,
Si hohotind de ras ma aflu tragic
Ca neamul meu conspirativ si dacic.

Cu fericire va poftesc in rana
Estetica, de jertfa suverana.
De ce n-as fi, cum inima ma-ndeamna,
Cocor venind in fiecare toamna.

Cocor plecand la miez de primavara,
Cocor razand de pajistea vulgara ?
Eu nu stiu daca voi putea vreodata
Sa fiu asa cum firea mi-o arata.

E clipa hotararilor supreme.
De ce va temeti voi, de ce m-as teme ?
De ce cu bucurie n-as surade
Spre cel care cu groaza-mi va fi gade,

Cu groaza el, si eu cu bucurie,
Ca lui ii e mai frica decat mie,
El, care ma ucide se-nspaimanta
Si barda-n mana lui pluteste franta ?

De ce n-as povesti aceste toate
Eu, piatra bucuriei sugrumate,
Eu, stanca aspra care duce greul ?
Daca de ea lega-va Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu imbolnavindu-l,
El tine focu-n gura, eu colindul,
De ce sa las cuvintele s-adaste
Ca eu sa-mi spal fiinta de contraste ?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevarate,
Decat inlantuit de - aceste toate.
De ce n-as destupa o noua era,
Urmand halucinanta mea himera?

Voi fi cel haituit, voi fi cel mare,
Ducand in carca semnul de -ntrebare.

Adrian Paunescu - Undeva in trecut

Am sa plec intr-o zi,
Intr-un loc nestiut,
Intr-un munte secret,
Undeva in trecut.

Am sa plec in trecut,
Am sa plec intr-o zi,
Sa ajung cand te nasti,
Sa te pot intalni.

Stiu si eu ca-i ciudat
Si ca pasii-mi sunt grei,
Catre nunta din veac
A parintilor mei.

Las de veghe aici
Toti nepotii frumosi,
Eu ma intorc in trecut,
Eu ma intorc la stramosi.

Eu ma intorc la ai mei,
Intr-un mars revansard,
Sunt retrasi in paduri
Langa vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi
Si mai mor in razboi,
Se mai mira de cei
Care vin inapoi.

Am sa plec intr-o zi,
Am bagajul intreg,
Am cu mine ce simt,
Ce iubesc si inteleg.

Sunt satul de prezent,

Nu mai vreau viitor,
Dar ma-ntorc in trecut
Ca nu vreau nici sa mor.

Pe un deal coroiat
Curge mustul din teasc
Si batranii se sting
Si copii se nasc.

Eu ma-ntorc in trecut,
Din acest viitor
Si pastorii ma iau
Langa turmele lor.

Si din rodnice nunti,
Urca iarba pe munti,
Tutelarule Zeu,
N-ai de ce sa te-ncrunti.

Mai degraba sa pui
Legea ta peste tot,
Ca stramosi la nepoti
Sa se intoarca inot.

Si, cand vremea va fi,
Printr-un strigat urgent,
Pe noi toti sa ne chemi
Sa venim in prezent.

Sa fim toti pregatiti
De momentul solemn,
Cand va bate in munti
Vechea toaca de lemn.

Si un clopot din cer
O sa dangane sfant,
Ca s-a-ntors Dumnezeu,
Printre-ai lui, pe pamant.

Adrian Paunescu - Veac de tacere

Am sa fug cu tine-n munte sa uitam cuvîntul „daca”
Am sa fug cu tine-n munte sa uitam cuvîntul „nu”
Hai sa conjugam ninsoarea si uitarea eu si tu
Timpul pe deasupra noastra ca o sanie sa treaca.

Am sa fug cu tine-n munte sa uitam cuvîntul „însa”
Am sa fug cu tine-n munte sa uitam cuvîntul „hai”
Vai, vom face repetitii pentru iad si pentru rai.
De ecouri mari de piatra vei fi rîsa, vei fi plînsa.

Am sa fug cu tine-n munte sa uitam cuvîntul „pleaca”
Am sa fug cu tine-n munte sa uitam cuvîntul „taci”
Prin albastrele troiene sa fim liberi si saraci,
Sa uitam ce-nseamna „totusi”, sa uitam ce-nseamna „daca”.

Sa uitam academia, tribunalul, primaria,
Veverite fara nume ne predea curate legi,
Cînd se va rasti furtuna vorba mea s-o întelegi
Cînd vor susura izvoare afla c-a murit mînia.

Si de unde pîna unde sa uitam ce mai înseamna
Sa ramînem ai naturii, botezati în necuprins,
La sfîrsitul toamnei lumii sa ne apucam de nins
De Craciun ne fie iarasi dor de vara si de toamna.

Vai, sînt rîuri pe aicea care merg spre noi cuminte
Vino, sa spalam în ele pata lumii de noroi,
Ca într-un tîrziu si muntii sa învete de la noi,
Darul de-a trai mai liber fara a rosti cuvinte.

Sînt satul de vorbe, vorbe, a nimic aducatoare,
Vino sa uitam cuvinte si sa învatam a fi,
De cuvinte fara noima, de sonoritati pustii,
Sa spalam întreaga fire, sa traim cu-ndurerare.

Sa uitam ce-nseamna „lume”, si „avere”, si „putere”
Sa uitam cuvîntul „daca”, sa uitam cuvîntul „da”,
Si-ntr-un veac fara cuvinte, ca doi cai fara de sa
Sa traim tacînd iubirea, fiindca totul e tacere.

Si din pacate oameni buni am ajunsla ultima poexie a lui Adrian Paunescu

Adrian Paunescu - De la un cardiac, cordial

De-aicea, de pe patul de spital,
Pe care ma gasesc de vreme lunga,
Consider ca e-un gest profund moral
Cuvântul meu la voi sa mai ajunga.

Ma monitorizeaza paznici minimi,
Din maxima profesorului grija,
În jurul obositei mele inimi
Sa nu ma mai ajunga nicio schija.

Aud o ambulanta revenind,
Cu cine stie ce bolnav aicea,
Alarma mi se pare un colind
Cu care se trateaza cicatricea.

Purtati-va de grija, fratii mei,
Paziti-va si inima, si gândul,
De nu doriti sa vina anii grei,
Spitalul de urgenta implorându-l.

Eu va salut de-a dreptul cordial,
De-a dreptul cardiac, precum se stie,
Recunoscând ca patul de spital
Nu-i o alarma, ci o garantie.

Va vad pe toti mai buni si mai umani,
Eu însumi sunt mai omenos în toate,
Da-mi, Doamne, viata, înca niste ani
Si tarii mele minima dreptate.

31 octombrie 2010, Bucuresti, Spitalul de Urgenta.

Maestre NU TE VOM UITA NICIODATA!!!